

ADVENT SZEMLE

2022. OKTÓBER: A kreatív tanítvány + Jézus tanítványaként növekedni
+ Tanítványként élni + A tanítványság ára + A tanítványság öröme
+ Az igazi tanítványság bizonyítéka + A tanítványság kihívásai

IMAHETI FELOLVASÁSOK: 2022. DECEMBER 3-10.

**Tegyetek
tanítványokká!**

- 3 Első péntek este**
Tegyetek tanítványokká!
Aurel Neațu
- 5 Első szombat délelőtt**
Elmegyek – Tegyetek tanítvánnyá...!
Ted Wilson
- 8 Első szombat délután**
A kreatív tanítvány
Emil Jigău
- 10 Vasárnap**
Mi az, hogy tanítvány?
Glenn Townend
- 12 Hétfő**
Jézus tanítványaként növekedni
S. Joseph Kidder
- 14 Kedd**
Tanítványként élni
Joel Okindoh
- 16 Szerda**
Tanítvánnyá tevés – egy komoly elhívás
Miroslav M. Kis
- 20 Csütörtök**
A tanítványság ára
Anna Galeniece
- 22 Második péntek este**
A tanítványság öröme
Dwain N. Esmond
- 24 Második szombat délelőtt**
Az igazi tanítványság bizonyítéka
Ellen G. White
- 27 Üzenet a 2022. évi imaheti adományokkal kapcsolatosan**
Norbert Zens
- 28 Második szombat délután**
A tanítványság kihívásai
Georgel Pîrlitu
- 31 Imaheti felolvasások gyermekeknek**
Charles Mills

Bevezetés

Kétezer évvel ezelőtt Jézus ezt a felhívást intézte halászok egy kis csoportjához a Galileai tenger partján: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászként teslek titeket” (Mt 4:19). Ők pedig „azonnal otthagyták a hajót... és követték őt” (22. v.). Ettől kezdve Jézus közvetlen környezetében éltek, és életük örökre megváltozott.

Jézus ma is hívja az embereket, hogy legyenek a tanítványai. A tanítványi élet Jézus követésével kezdődik, azzal, hogy időt töltünk vele bibliatanulmányozás és ima által, és követjük vezetését. A Biblia lapjain keresztül mi is ülh-

tünk Jézus lábainál, és hallgathatjuk tanításait. Figyelhetjük, miközben meggyógyítja a vakot és a sántát. Láthatjuk buzgalmát a templom megtisztításakor, valamint kedvességét, amikor megáldja a gyermekeket. Figyelemmel kísérhetjük, ahogy szeretetet tanúsít ellenségei iránt, és útmutatást biztosít barátainak. A régi tanítványokhoz hasonlóan bennünket is beavat mélyreható útmutatásaiba. Csodálkozva figyelhetjük földi életének záró jeleneteit. Örülhetünk a feltámadásának, sétálhatunk Jézussal és az emmausi tanítványokkal, miközben „Mózesztől meg valamennyi prófétától kezdve elmagyarázta mindazt, ami az Írásokban róla szólt” (Lk 24:27).

Miután Jézussal voltunk (ApCsel 4:13), készen állunk a megbízatásra, mely ekképpen hangzik: „Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:19–20).

Arra hívlak, hogy töltsétek időt Jézussal az imahét folyamán, amikor gondosan megvizsgáljuk, hogy mit jelent követni Őt.

Ted N.C. Wilson, a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának elnöke

Hiszünk az ima erejében, és örömmel fogadjuk imakéréseiteket, amelyeket megoszthattok a mi, szerda reggelente gyülekező imacsoporthoz. Küldjétek el kéréseiteket a **prayer@adventistworld.org** címre, és ti is imádkozzatok értünk, miközben együtt szolgáljuk Isten országának előmenetelét.

ADVENT SZEMLE

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

2022. OKTÓBER. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Șbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordította Hegyes-Horváth Csilla és Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0756-059330; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040

ISSN 1842 - 3361

Tegyetek tanítványokká!

AUREL NEAȚU

Jézus nagy misszióparancsa elmondja, hogy a tanítvánnyá tevés, mely magába foglalja a keresztelest és a tanítást, a gyülekezet elsődleges szerepe (Mt 28:18-20). Ez a szolgálat a helybéli gyülekezet bizottságának a fő feladata is.¹

„Az egyház küldetése Jézus Krisztus tanítványaivá tenni az embereket, hogy az Ő szeretetteljes tanúiként éljenek, és hirdessék mindenkinek az örökkévaló hármass angyal evangéliumot, készülve az Ő közeli eljövetelére (Mt 28:18-20; Csel 1:8; Jel 14:6-12). Az egyháznak mint Krisztus testének célja az, hogy tanítványokká tegye tagjait, akik a maguk során építsenek ki tevékeny és gyümölcsöző kapcsolatot Krisztussal és az Ő egyházával.”²

A Generál Konferencia idén júniusban megtartott ülészaka újra felszólította a küldötteket, hogy *váljanak tanítványokká, és tegyenek* másokat is *tanítványokká*. Ez alkalomból a *Gyülekezeti kézikönyv* egy újabb fejezettel bővült („Tegyetek tanítvánnyá!” címmel), éppen azzal a céllal, hogy hangsúlyozza az Istennek odaszentelt élet befolyását a körülöttünk élő emberekre. Nagy előjogunk a „királyi papság”-hoz tartozni, amely hirdeti „annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2:5-9). Egyháza misziómunkájának fejlődését támogatva Isten „adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétácul, némelyeket evangélistácul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére” (Ef 4:11-12).

A tanítvánnyá tevés egy állandó folyamat, mely révén a hívő Jézus Krisztus tanítványa lesz, felnőtté válik a hitben, és a maga során tanítványokká tesz másokat. Mivel a vég idejében élünk, amikor arra hívtunk, hogy hirdessük a hármass angyal üzenetet, Isten népeként az a küldetésünk, hogy bemutassuk embertársainknak, hogy mit jelent a Krisztus áldozata és a Szentlélek titkos munkálkodása által megváltozott élet.

MI A TANÍTVÁNYSÁG?

Só és világosság: „Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltaposák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fénylik mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fénylik

a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:13-16).

Ezeket az egyszerű, de felettebb sokatmondó szavakat Jézus a tanítványoknak mondta el, és felejtethetetlen jelképekkel fejezte ki életük rendeltetését. Követőinek befolyását a só és a világosság hatásához hasonlítja, az utolsó szövegben pedig elhangzik egy parancs. Arra hívtunk, hogy legyünk különlegesek, a sóhoz hasonlóan embertársainkból váltsuk ki az Isten megismerésének szomjúságát. Életünkkel járuljunk hozzá Isten Igéjének hirdetéséhez és értékeinek megőrzéséhez. A világosság pedig arra hívatott, hogy fényt árásson és irányt mutasson.

Az odaszentelt keresztények élete sosem volt könnyű, és az utolsó napokban sem az. A mai társadalom nem táplál baráti érzéseket Isten és az Ő népe iránt. Állandó konfliktus dül az Isten akaratát teljesítők és a sötétség erőinek befolyása alatt levők között. Ha elolvassuk a boldogmondásokat (Mt 5:3-12), megállapíthatjuk, hogy a mai világtól gyökeresen eltérő látásmódot mutatnak be, mivel a világunkban nem az alázat, hanem a büszkeség a dicsérendő. Ez a világ a bűnt karolja fel, az abnormalis dolgokat normálisnak, a rosszat jónak nevezi, háborúságban áll Istennel, miközben az Úr a Golgota révén szeretné megbékéltetni magával a világot (2Kor 5:19). Ha Isten akaratát cselekedjük, akkor számítanunk kell üldözésre (2Tim 3:12).

A választásaink fogják meghatározni azt a pozitív vagy negatív hatást, amelyet a körülöttünk élőkre, a családtagjainkra, a barátainkra és a rokonainkra gyakorolunk.

Odszentelt életű személy: „Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tisz-

teleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata” (Róm 12:1-2).

„A tanítvány világgal és élettel kapcsolatos választásait, döntéseit és fel fogásait a Szentlélek az Ige által változtatja meg. A keresztyén tanítványok hitüket, jellemüket és küldetésüket Mesterük, Jézus hite, jelleme és küldetése mintájára alakítják. Abból lesz tanítvány, aki megfogadja, hogy követi Krisztust, és az Ő irányítása alá helyezi az életét.”³

Az az ember tanítvány, aki minden tekintetben egyre inkább hasonlónak válik Krisztushoz (Ef 4:15). A Vele való járás befolyásolja életünk minden területét: a meggyőződéseinket, a jellemünket, az életmódunkat, a kapcsolatainkat, a munkánkat, a szórakozásunkat, a pénzügyeinket, az egészségünket, a biztonságtevésünket és azon törekvésünket is, hogy minél több ember bejusson Isten országába.

Ha naponta Krisztusban maradunk, és betöltjük az Igét, folyamatosan növekedni fogunk, mígnem eljutunk az „érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Ef 4:13).

Jézus Krisztus tanúja: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig” (Csel 1:8).

„A tanítványoknak, kik Krisztus tanúi, azt kell hirdetniük, amit Mesterről láttak és hallottak. Ennél fontosabb szolgálatra Isten még nem hívott el embereket. Ennél csak Krisztus szolgálata nagyobb. Isten munkatársává kellett lenniük a világ megmentésére. Miként az Ótestamentumban a tizenkét pátriárka képviselte Izráelt, úgy az újszövetségi egyháznak a tizenkét apostol a képviselője.”⁴

A görög nyelvből fordított „elmenvén” szó valójában nem egy parancs,

hanem az eredeti szövegben egy főnévi igenév. A misszióparancsban az egyedüli parancs a „tegyetek tanítványokká” felszólítás. Jézus így szólt: „Elmenvén azért (vagy: amikor elmentek) tegyetek tanítványokká minden népeket.” Függetlenül attól, hogy hol vagyunk, Jézus Krisztus tanúinak kell lennünk, és törekednünk kell embereket megnyerni Őnéki (Csel 11:19-21).

Ahhoz, hogy a gyülekezet *gyümölcsöt teremjen és növekedjen*, az egyetlen mód a tevékeny tanítványsági program. Ez nem csak a lelkipásztornak, a bizottságnak vagy azoknak a feladata, akiket lelkesít az embertársak megnyerése Krisztus számára, hanem minden hívőnek kötelessége.

KÖVETKEZTETÉS

Abban az előjogban volt részem, hogy meghallgathattam Traian Drăgușin könyvevangélista testvérünknek, az alexandriai adventista gyülekezet egyik pionírjának a biztonságtevését. Hitéletének kezdeti szakaszában, közvetlenül a második világháború után, miközben egy falusi gazda otthonában tett biztonságot a hitéről, egy csendőrkatonára és a pap megragadták, és a helyi csendőrszerevezették. Felrótták neki, hogy nincs igazolványa, ezért bántalmazást és könyveit elkobzását helyezték kilátásba, mire Traian testvérünknek volt bátorsága azt válaszolni a parancsnoknak, hogy ő nem emberektől kapta az igazolványát, hanem Istentől, majd Mt 28:19 versét idézte. A parancsnok, aki minden jel szerint istenfélő ember volt, annyira meghatódott, hogy a pap heves ellenkezése ellenére is visszaadta testvérünknek a könyvekkel teli táskát, és Isten békességével útjára engedte.

Máté teljes evangéliuma Jézus Krisztus tekintélyét, hatalmát hangsúlyozza. Hatalommal tanított (Mt 7:29), gyógyított betegeket (Mt 8:1-13) és bocsátotta meg a megtérő bűnösök vétkeit (Mt 9:6). Hatalma volt Sátán fölött is, és ezt a hatalmat ruházta át az apostolaira (Mt 10:1). Evangéliuma vé-

gén Máté határozottan kijelenti, hogy Jézusé minden hatalom: „Nékem adott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28:18).

Mivel ma minden hatalom a Jézus Krisztusé, félelem nélkül engedelmeskedhetünk Neki. Nem számít, hová vezet bennünket, és milyen körülmények között, hiszen Ő van a kormánykeréknél. Halála és feltámadása által legyőzte az összes ellenséget, és Ő maga, valamint a tanítványai számára elnyerte a teljes hatalmat.

„Ezt a hatalmat ígérte meg az Ő munkatársainak is. Ezért kell Istenhez láncolniuk a szívüket. Krisztus azt szeretné, hogy mindannyian részesüljenek az Ő felbecsülhetetlen értékű kegyelmében, mely határtalan és kiapadhatatlan, és ami az örökkévaló szövetség által a mienk lehet, ha Isten munkatársai leszünk. A mienk lesz, ha egyesülünk Ővele annak érdekében, hogy a lehető legtöbb embert Istenhez vezessük.”⁵

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Mt 28:19-20).

Megbeszélendő kérdések

1. Mit jelent tanítványnak lenni az utolsó időkben?
2. A tanítványságnak miért kellene életmódunkká válnia?
3. Milyen hatalom hívott el bennünket az evangélium hirdetésére?

1. Gyülekezeti kézikönyv, 156. o.
2. Gyülekezeti kézikönyv, 156. o.
3. Gyülekezeti kézikönyv, 5. fejezet.
4. Ellen G. White: Az apostolok története, 19. o.
5. Ellen G. White: Review and Herald, 1903. június 2.

Aurel Neațu, a Romániai Unió elnöke

Első szombat délelőtt

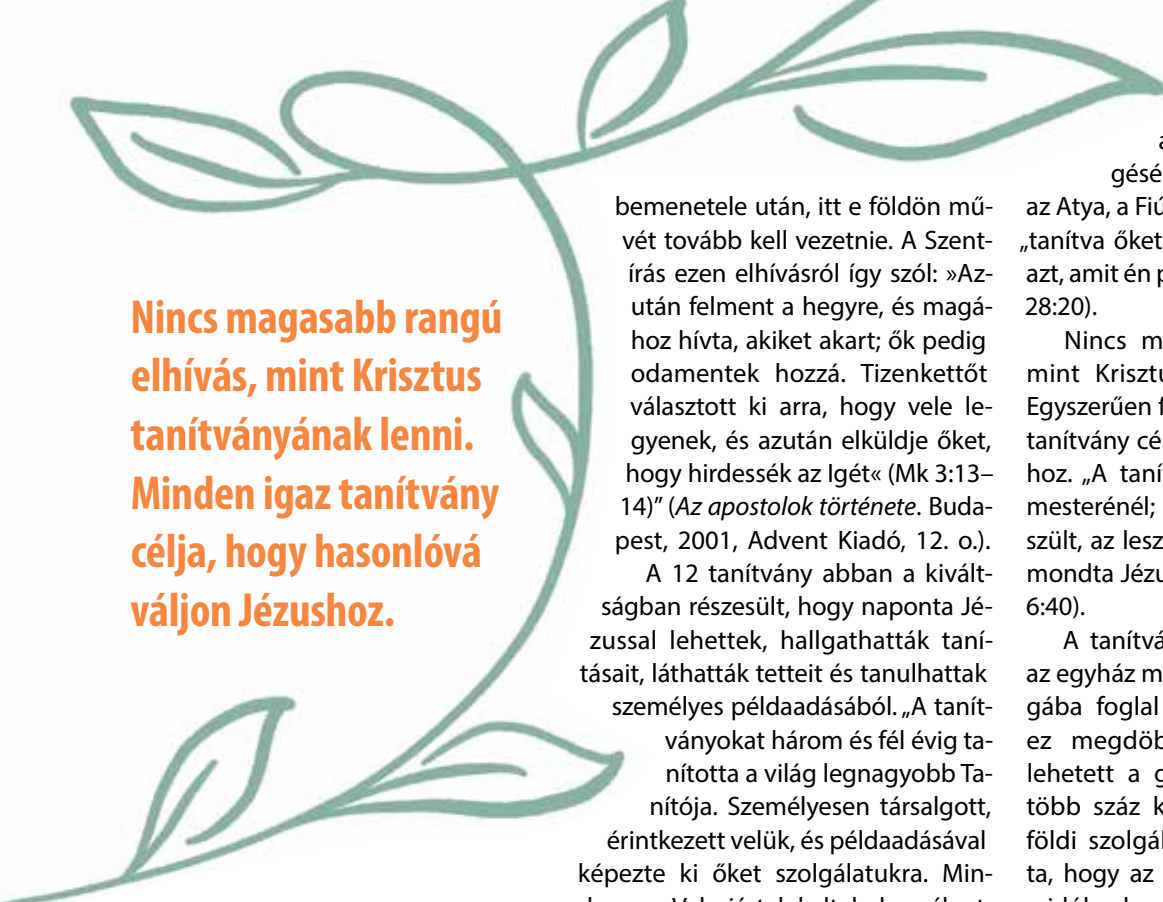
Elmegyek – Tegyetek tanítvánnyá...!

A tanítványság és
az egyház missziója

TED WILSON

Két évezreddel ezelőtt, egy tavaszi napon a feltámadt Jézus tanítványaival és több száz követőjével találkozott egy galileai hegyoldalon, hogy fontos útbaigazítást adjon nekik azzal kapcsolatban, hogyan folytathatják a misszióját, amelyet elkezdett, hogy embereket érjenek el a mennyek országa számára. Közülük egyeseknek ez volt az egyetlen alkalom, amikor láthatták a feltámadt Jézust, és közvetlenül hallhatták szavait.

Erről a találkozásról ezt olvassuk: „Halála előtt maga Krisztus jelölte ki ennek a gyűlésnek a helyét és idejét. A sírboltnál az angyal emlékeztette a tanítványokat Krisztusnak arra az ígéretére, hogy Galileában találkozik majd velük. Ezt az ígéretet elmondták azoknak a hívőknek is, akik húsvét hetének folyamán Jeruzsálemben gyűltek össze, és rajtuk keresztül az ígéret sok magányos hívőhöz is eljutott, akik gyászolták Uruk halálát. Mindnyájan nagy érdeklődéssel vároztak erre

Nincs magasabb rangú elhívás, mint Krisztus tanítványának lenni. Minden igaz tanítvány célja, hogy hasonlóná váljon Jézushoz.

a találkozásra és megbeszélésre” (Jézus élete. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 722. o.)

Miközben a csoport összesereglett a galileai hegyoldalon, Jézus hirtelen megjelent közöttük. Hódolattal hallgatták, ahogyan személyesen elmondta a híres misszióparancsot, amelyet Mt 28:18–20-ban olvashatunk: „Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: »Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.«”

AZ EGYHÁZ MISSZIÓJÁNAK KEZDETE

Három évvel korábban egy másik fontos esemény történt egy galileai hegyoldalon. Az ihletett író ezt mondja: „A tizenkettő beiktatása az első lépése volt az egyház megszervezésének, melynek Krisztus menny-

bemenetele után, itt e földön művét tovább kell vezetnie. A Szentírás ezen elhívásról így szól: »Azután felment a hegyre, és magához hívta, akiket akart; ők pedig odamentek hozzá. Tizenkettőt választott ki arra, hogy vele legyenek, és azután elküldje őket, hogy hirdessék az Igét« (Mk 3:13–14)” (Az apostolok története. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 12. o.).

A 12 tanítvány abban a kiváltságban részesült, hogy naponta Jézussal lehettek, hallgathatták tanításait, láthatták tetteit és tanulhattak személyes példaadásából. „A tanítványokat három és fél évig tanította a világ legnagyobb Tanítója. Személyesen társalgott, érintkezett velük, és példaadásával képezte ki őket szolgálatukra. Mindennap Vele jártak-keltek, beszélgettek és hallgatták vigaszt adó szavait... Jézus nem azt parancsolta tanítványainak, hogy tegyék ezt vagy azt, hanem ezt mondta: »Kövessetek engem!«” (uo.).

A tanítványoknak ezek után el kellett menniük, hogy Jézus bizonygáttevői legyenek és hirdessék mindazt, amit tőle láttak és hallottak. Másokat kellett oktatni, képezni és kiküldeni, hogy hirdessék az evangélium üzenetét. A Szentlélek segítségét kapták ahhoz, hogy mindezt teljesíteni tudják.

FELHÍVÁS MINDEN HÍVÓHÖZ

Most ismét a hegyoldalon vannak, és a feltámadt Krisztus elmondja nekik a misszióparancsot, de nemcsak azoknak, akiket vezetőként jelölt ki, hanem minden hívőnek az egész világon.

Miközben tekintetüket a menny felé irányították, Krisztus kijelentette, hogy munkáját a földön befejezte, és visszatér Atyjához a mennybe. Híveit biztosította, hogy „nékem adatott minden hatalom mennyen és földön,” megfogalmazta az egyház küldetését

a tanítványság összefüggésében, hogy kereszteljenek az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, „tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek” (Mt 28:20).

Nincs magasabb rangú elhívás, mint Krisztus tanítványának lenni. Egyszerűen fogalmazva, minden igaz tanítvány célja hasonlóná válni Jézushoz. „A tanítvány nem feljebb való mesterénél; aki pedig teljesen felkészült, az lesz olyan, mint a mestere” – mondta Jézus a Hegyi Beszédben (Lk 6:40).

A tanítványságra való hívás, ami az egyház missziója, széles körű – magába foglal minden nemzetet. Bár ez megdöbbentő kinyilatkoztatás lehetett a galileai hegyoldalon ülő több száz követője számára, Jézus földi szolgálatában már megmutatta, hogy az evangélium nem csak a zsidóknak szól. Szolgált a szamaritánusoknak, rómaiaknak és más pogányoknak, mint például a szírofoníciai asszonynak és a görögöknek, akik az ünnepen keresték meg Őt.

EGY SZENT MUNKA

Miután elfogadták Jézus misszióparancsát, követői elindultak, hogy bizonygátot tegyenek, először a hozzájuk legközelebb állóknak – rokonoknak, barátoknak, szomszédoknak, és innen aztán terjeszkedtek kifelé. Az egyik ilyen odaszentelt tanítvány Tábita volt, akit Dorkásként is ismerünk.

„Jézus Krisztusnak méltó tanítványa volt. Életét a jótékonyág cselekedetei, a szegényekhez és a bánatosakhoz való kedvesség és Isten ügye iránti buzgalom jellemezték. Halála nagy veszteséget jelentett, mert a gyermekded gyülekezet nem tudott egykönnyen megenni nemes erőfeszítései nélkül” (A megváltás története. Belgrád, 1972, Preporod, 174. o.). Tanítványsága olyan jelentős szerepet töltött be a korai egyház missziójában, hogy amikor meghalt, Isten cso-

dát tett Péter által, és visszahozta őt az életbe (Lásd: ApCsel 9:36–42).

Amikor az egyház tovább növekedett, Krisztus követői elkezdtek felismerni küldetésük széles körű jellegét, ahogy Pál el is mondja Athénban a Mars-hegyi hallgatóságának: „Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs is messzire egyikünkől sem” (ApCsel 17:26–27).

Évszázadokon át Isten irányította egyházát és üzenetét egyik tanítványtól a másikig – néha életük árán is –, hogy embereket tanítványokká tegyenek Isten Igéjének tanítása, az Atyának, Fiúnak és a Szentlélek nevében való keresztelés által, és azzal, hogy Jézushoz hasonlóan gondozták a közösséget.

A MI KIVÁLTSÁGUNK

Micsoda előjog, hogy részesei lehetünk ennek a nagy misszióparancs-nak és a világnak szóló hangos kiáltásnak azáltal, hogy az evangéliumot hirdethetjük Jelenések 14 harmas angyali üzenetének összefüggésében! Ellen White világosan és erőteljesen kapcsolja össze a nagy misszióparancsot a harmas angyali üzenettel:

„Bizonyos értelemben Isten a hetednapú adventistákat őrállóként és világosság hordozóiként helyezte a világba. Rájuk bízta az elveszendő világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten Igéjéből csodálatos világosság fénylik rájuk. A legünnepélyesebb, legfontosabb munkát kapták, az első, a második és a harmadik angyali üzenet hirdetését. Ehhez hasonló fontoságú üzenet nincsen. Nem szabad megengedniük, hogy figyelmüket bármilyen más elterelje.

A halandókra bízott igazságok közül a legünnepélyesebbet bízta rájuk Isten, hogy a világnak hirdessük. Ezeknek az igazságoknak a hirdetése le-

gyen a mi munkánk. Egy világot kell megintennünk: Isten népének pedig híven kell teljesítenie a rábízott feladatot...

Megszentelt csatornáknak kell lennünk, amelyeken keresztül a mennyi élet másokhoz is beáramlik. Az egész gyülekezetet a Szentléleknek kell megeleveníteni és áthatni, megtisztítva és megszilárdítva a szíveket. Akiket a keresztségkor Krisztussal eltemettek, azoknak új életre kell föltámadni, Krisztus életének élő mintájává válni. Ez a szent felelősség ránk hárul... Az Úr arra szentelt benneteket, hogy közismertté tegyétek a megváltás örömhírét. A menny tökéletessége legyen erőtök” (*Testimonies for the Church [Bizonyosságtételek a gyülekezet számára]* 9. köt., 19–20. o.).

A TANÍTVÁNNYÁ TEVÉS EGY FOLYAMAT

A tanítvánnyá tevés egy folyamat. Több annál, hogy megtartunk egy evangelizációs sorozatot – bármennyire is fontos ez. Több a hajléktalanok táplálásánál, egy városrész vagy környék kitakarításánál, egészségexpó szervezésénél, bibliaórák adásánál, bár nagyon fontosak ezek is.

A tanítványság folyamatában az első lépés, hogy mi magunk tanítványokká váljunk. „Tanulmányoznunk kell Jézus példáját, és Őhöz hasonlóvá kell válnunk, aki szelíd és alázatos szívű volt, tiszta és szeplőtelen” (*Signs of the Times*. 1891. ápr. 20.). Ezt úgy érhetjük el, hogy naponta időt töltünk vele, tanulmányozzuk az Igéjét, elmélkedünk a jelentésén, közösséget ápolunk vele ima és az Ő hatalma által, és a parancsainak való engedelmeség által alárendeljük magunkat neki. Krisztus kegyelme átforgató hatalom, hallgatókból cselekvőkké alakít bennünket.

A következő lépés, ahogyan a korai tanítványok életéből látjuk, annak továbbadása, amit mi magunk megtapasztaltunk – amit láttunk és hallottunk a Krisztussal való járásunk alatt.

Meghívjuk az embereket, hogy „*érezék és lássák*, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül” (Zsolt 34:9). Miután az új hívők a keresztségben átadták életüket Krisztusnak, szükségük van még arra is, hogy sokkal tapasztaltabb tanítványok mentorálása által maguk is tanítványokká váljanak.

Egy nagyszerű segédanyag, amely a teljes tanítványságot és a mentori folyamatot elmagyarázza, a Generál Konferencia által készített könyv, a *Discipleship Handbook: A Resource for Seventh-day Adventist Church Members* [Magyarul: *Életre váltott hit, Tanítványsági kalauz* – megrendelhető az Advent Kiadónál: <https://adventkiado.hu/eletre-valtott-hit-1257>]. Ez a gyakorlatias és tömör könyv (már 30 nyelven megjelent) hatalmas áldás lesz az új és a régi tagok számára egyaránt.

Ahogyan az Újszövetség idején, az egyház küldetésének teljesítése mindenkit érint – nem csak a lelkipásztorokat, evangélistákat és más vezetőket. Isten arra hív mindannyiunkat, hogy az Ő ereje által Krisztus tanítványai legyünk, majd menjünk és tegyünk tanítványokká másokat is az Ő számára. Jézus jön! Vegyél részt!

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan szentelhetek időt Krisztusnak, hogy felismerjem az Ő hangját és útmutatását az életemben?
2. Inkább Dorkászra hasonlítasz az ő csendes szolgálatában, vagy pedig Pálra, aki bátran hirdette az igazságot?
3. Van valaki a gyülekezetedben, akihez közelebb kerülné, hogy támogasd és gondozd a Krisztussal való kapcsolatában?

Ted N. C. Wilson, a Hetednapú Adventista Egyház elnöke. Az elnöki hivatal további segédanyagait elérhetők a Twitteren: @pastortedwilson és a Facebookon: @Pastor Ted Wilson.

Mi az, hogy tanítvány?

GLENN TOWNEND

Márk evangéliuma feljegyzí ezt a jól ismert, mégis egyedi történetet: „Amikor Betsaidába érkeztek, egy vakot vittek hozzá, és kérték, hogy érintse meg. Ő pedig a vakot kézen fogva kivezette a faluból, azután szemére köpve rátette kezét, és megkérdezte: »Látsz-e valamit?« Az felnézett, és így szólt: »Úgy látom az embereket, mintha fákat látnék, amint járkálnak.« Aztán Jézus ismét rátette a kezét a szemére, ő pedig körülnézett, és meggyógyult, tisztán látott mindent” (Mk 8:22–25).

Minden más gyógyítási történetben Jézus egyetlen érintéssel vagy egyetlen paranccsal gyógyít. Miért volt szükség két beavatkozásra, mielőtt ez az ember meggyógyult volna?

Nézzük meg a történetek sorrendjét Márk 8. fejezetében. Ez előtt az esemény előtt Jézus csodálatos módon táplál négyezer embert, de a farizeusok még mindig jelt követelnek. Válaszképpen Jézus óvja a tanítványokat a farizeusok kovászáától, jelképesen a hitetlenségüktől (1–21. versek). Később, miután visszaadta a vak ember látását, Jézus feltette a tanítványoknak a hit végső kérdését: „Hát ti kinek mondotok engem?” (29. v.). Ezért ez a történet a hittel függ össze. Figyeljük meg, hogy a vakot mások hozták Jézushoz. Ezek az emberek hittek Jézusban, és nem a vak.

10 éves fiúként egy rövid időre megvakultam, mert a hegesztőt néztem – bár mondták, hogy ne tegyem. Másnap felébredtem és nem láttam. Félelmetes volt. A családomra kellett hagyatkoynom az evésnél, mosakodásnál, öltözködéskor, vezetniük kellett engem mindenben. Bíznom kellett bennük, ők voltak a „szemeim”.

Hasonlóképpen fogta meg Jézus is a vak ember kezét, és vezette ki őt a városból. A vak elkezdett bízni Jézusban, hogy Ő legyen a szeme. Ahogy Jézus nyálat tett a szemére, megkérdezte: „Látsz-e valamit?” Az ember azt válaszolta, hogy „úgy látom az embereket, mintha fákat látnék, amint járkálnak.” A Jézusba vetett hite növekedett. Végül Jézus a kezével megérintette az ember szemeit, és ettől kezdve tisztán látott, hite Jézusban mint személyben, gyógyítóban, aki meg tudja változtatni az életet, teljes lett. A bízalom növekedésének folyamatá-

ban Jézus vette ezt az embert, akinek kevés hite volt (vagy egyáltalán nem volt hite), és odáig vezette, hogy már tudott hinni és bízni, és így helyreállt az élete.

A TANÍTVÁNYSÁG ELSAJÁTÍTÁSA

Így dolgozik Jézus mindnyájunk életében. Tudja, hol tartunk a hit útján; még ha kevés is a hitünk, ha akarjuk, Jézus elvezethet bennünket, és olyan bizonyítékokat adhat, amelyek benne való hitet és bizalmat eredményeznek, hogy az életünk helyreálljon. Ezt jelenti Jézus tanítványának lenni. A „tanítványnak” fordított szó az Újszövetségben a *mathetes*, amely a görög „tanulás” szóból ered. Ezért Jézus tanítványa az az ember, aki megtanul hinni és bízni Mesterében, hogy életét helyre tudja állítani.

Ez volt az a folyamat, amin Jézus 12 különleges tanítványa keresztülment. Jézus kiválasztotta őket, hogy vele legyenek, és utána kiküldte őket (Mk 3:13–15). Mivel időt töltöttek Jézussal, megtanultak bízni benne. Látták, ahogyan méltósággal, együttérzéssel és igazsággal viszonyult másokhoz – a gyermekekhez, az idegenekhez,

Tanítvány az a személy, aki mindenben egyre jobban hasonlít Jézusra.

a leprásokhoz, az írástudókhoz, a nők-
höz, azokhoz, akik segítséget kerestek,
és azokhoz is, akik ártani akartak má-
soknak. Miután időt töltöttek Jézus-
sal, kiküldettek, hogy azt tegyék, amit
Jézus tett, és segítsenek, gyógyítva
kapcsolatokat, betegségeket, fogya-
tékosságot és halált.

Tanítványi kellett a megbocsátást,
az önfeláldozást és a szív belső átala-
kulását a külső szabályok pusztá kö-
vetése helyett. Jézushoz hasonlóan
szolgáló szívvel kellett dolgozniuk és
vezetniük, nem pedig önző érdekből.
Az emberek belső értékeire és képes-
ségeire kellett összpontosítaniuk. Vé-
gül Jézus útmutatásának és mentorá-
lásának köszönhetően ezek a tanítvá-
nyok – egy kivételével – mindannyian
egy sokasodó, tanítvánnyá tevő moz-
galom vezetőivé váltak.

A SZEMÉLYES TANÍTVÁNYSÁG EGY FOLYAMAT

A tanítványság folyamata szá-
munkra is teljesen ugyanaz. Amint
tudatosan időt szentelünk a Jézussal
való közösségre, tervezett szokásunk-
ká tesszük az Ige olvasását és az arról
való elmélkedést, beszélünk Istennel
és hallgatjuk Őt, időt töltünk a termé-
szetben, pihenünk szombatban, hálás
lelkületet ápolunk... megtanulunk
gondolkodni, hinni és olyan dolgokat
tenni, amelyek kialakítják bennünk a
Jézusban való hitet. Amint a Jézussal

való közösségünk növekszik, és tuda-
tosul bennünk, hogy Isten a szeretet,
megtanuljuk szeretni Istent, másokat
és önmagunkat (Mk 12:30–33). Ahogy
Ellen White írja: „Kiváltságotok, hogy
amennyiben boldog kapcsolatot ápol-
tok Krisztussal, szüntelenül növeked-
jete a kegyelemben, az ismeretben
és az Isten szeretetében” (*Isten csodá-
latos kegyelme*. Budapest, 200, Advent
Kiadó, 292. o.).

Ahogy a 12 tanítvány esete is bizo-
nyítja, a Jézussal töltött idő eredmé-
nye az lesz, hogy hasonlóvá leszünk
hozzá. De még mielőtt Isten kegyel-
mének ez a munkája teljes lenne ben-
nünk, mi is „kiküldetünk,” hogy Jézus
jellemét tükrözzük, együttérzéssel,
igazsággal és bátorsággal. Jézusért
élünk az otthonunkban, az iskolában,
a munkahelyen és a társadalomban,
hogy változásokat indítsunk el eze-
ken a helyeken.

Jól szemlélteti ezt a folyamatot a
következő történet Pápua Új-Guineá-
ból. Madang város gyülekezetének
két presbitere aggodalommal figyel-
te, hogy a környéken egyre több a kö-
zépiskolai végzettségű, munkanélküli
fiatal férfi, és körükben a bűnözés is
növekszik. Eldöntötték, hogy heten-
te egyszer ételt adnak ezeknek a ma-
dangi csavargó fiataloknak. A gyüle-
kezet nemcsak ételt adott nekik, ha-
nem gondozta is őket. Egyszer meg-
kérdezték a fiúkat, hogy csatlakozná-
nak-e egy bibliaolvasó csoporthoz.
Odaadták nekik Márk és Lukács evan-
géliumát, valamint az Apostolok cse-
lekedeteit, hogy olvassák, néhány fel-
fedező kérdéssel együtt. Idővel ezek
a találkozások nagyobb együttérzés-
re és másféle látásmódra vezették a
gyülekezet tagjait, kevesebb lett a bű-
nözés a városban, és néhányan ezek
közül az utcagyerekek közül Jézus ta-
nítványai lettek.

ÖSSZEFOGLALÁS

A Dél-csendes-óceáni Divíziónak
van egy mondása: „Tanítvány az a sze-

mély, aki mindenben egyre jobban
hasonlít Jézusra” (Ef 4:15-re alapoz-
va). Elismerjük, hogy Krisztus tanít-
vánnyai mind egy munkafolyamatban
vannak, mert hozzá hasonlóvá lenni
olyan cél, „amit nem lehet befejezni
ebben az életben, hanem ami az eljő-
vendő életben is folytatódik” (*Nevelés*.
Budapest, 2015, Advent Kiadó, 16. o.).
Egyeseknek állandó gondja van a tü-
relemmel, a tizeddel, a nyelv bűnei-
vel, az egészséges életmóddal, a vi-
selkedéssel... Ezért nem szabad ítél-
getnünk egymást, hanem szeretnünk,
bátorítanunk és építenünk (1Thessz
5:11), hogy Jézusnak másokat tanít-
vánnyá tevő tanítványai legyünk.

Megbeszélendő kérdések

1. Idézz fel egy olyan tapasztalatot
az életedből, amely által Jézus
segített erősíteni a benne való
bizalmadat és hitedet!
2. Milyen elmélkedési (személyes
áhitattal kapcsolatos) szokások
segítettek abban, hogy „Jézussal
légy?” Milyen elmélkedési szoká-
sokkal van a legtöbb gondod, és
miért?
3. Mi tetszik neked a Jézus köve-
tésében? Honnan tudják meg
mások, hogy követed Jézust?
4. Miként tapasztaltad meg, hogy
„kiküldetésben” vagy otthon,
az iskolában, a munkahelyeden,
a társadalomban, hogy áldás
legyél mások számára?

Glenn Townend, a Hetednapi Adventista
Egyház Dél-csendes-óceáni Divíziójának elnöke
(székhelye Sydney, Ausztrália)

A Bibliából tudjuk, hogy a Krisztusban való növekedés kiemelkedően fontos. Mindez bibliaolvasás, ima, Isten imádata és dicsőítése, hívó társainkkal való közösség, a világ evangelizációs szolgálattal való elérése és Isten jelenlétének gyakorlása által történik meg.

A LEGGYAKORIBB ÍGÉRET

Végig az Ó- és az Újszövetségben Isten újra meg újra hangsúlyozza: „Veled vagyok.” Ez a leggyakoribb ígélet. Kezdetben Isten Ádámmal és Évával volt az Éden kertben (1Móz 2:4–3:24). Hetenkénti szombatot adott nekünk, mert egy egész napot kizárólag velünk akar tölteni (1Móz 2:1–3). Még a bűnbeesés után is arra utasította Izraelt, hogy építsenek szentélyt neki, hogy az jelképezze a velük való jelenlétét (2Móz 25:8).

Isten jelenléte leginkább abban nyilvánul meg, hogy Jézus velünk van. Még a neve, az Immánuel név is azt hirdeti, hogy velünk van az Isten (Mt 1:23; Ézs 7:14). Mielőtt felment volna a mennybe, Jézus megígérte, hogy mindig velünk lesz, a világ végezetéig (Mt 28:20). Nekünk adta a Szentlelket, hogy örökre velünk és bennünk maradjon (Jn 14:16–17). A korszakok csúcspontja az, hogy örökké Jézussal lehetünk, amikor másodszor is visszajön (Jel 21:3).

Isten mindig velünk van. Talán nem érzékeljük a jelenlétét, de ettől még ugyanúgy igaz. „Maga az Úr megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!” (5Móz 31:8). Ez Isten ígérete számunkra ma.

Mit jelent megtapasztalni azt, hogy „velünk az Isten?”

1. SZERETVE VAGYUNK

Egy nemrégiben Houstonból Chicagóba tartó járaton egy informatikai cég vezetője mellett ültem. Beutazta a világot és gyakran volt távol otthonától. Borzasztóan hiányzott neki a családja, és számukra külön fenntartott egy telefonszámot. A hívásait általában szűrték, de a családja bármikor felhívhatta, és tudták, hogy felveszi a telefont. „Nincs számomra kedvesebb hang, mint a feleségemé és a gyermekeinké – mondta. – Mindent abbahagyok, hogy felvegyem a telefont és kapcsolatba lépjek velük.”

A beszélgetésünk emlékeztetett arra, hogy nekem is van egy közvetlen vonalam a mennyi Atyához. „Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja” (Zsolt 145:18). Soha nem érzi, hogy megzavarom, amikor imában hozzá fordulok. Amikor beteg vagy csüggedt vagyok, lehajol hozzám, hogy megvigasztaljon, vagy másokat küld, hogy

Jézus tanítványaként növekedni

Tapasztaljuk meg az Ő jelenlétét!

S. JOSEPH KIDDER

az Ő nevében vigasztaljanak. Amikor izgatott vagyok, elmondhatom neki. Privát összeköttetésem van Istennel.

Ellen White számára Isten szeretetének végső valósága az Ő jelenléte velünk: „Mivel Jézus lejött a földre és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígélet, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy »velünk az Isten« (Jézus élete. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 15. o.).

2. SOSEM VAGYUNK EGYEDÜL!

Isten jelenléte mindig olyan formában nyilvánul meg, amilyenre szükségünk van. Az árvának Ő az örökkévaló Atya (Ézs 9:6). Az újszülött számára Ő az együttérző Anya (Ézs 49:15). A magányosnak Ő a mindenható társ, aki mindig velünk van (Zsolt 68:6; 69:34). A betegeknek, az elhagyottaknak, azoknak, akik a halál árnyékának völgyén mennek át, ezt ígéri: „Veled vagyok” (Ézs 43:2).

Az egyik legmegragadóbb dolog Isten jelenlétében, a vele együtt járó öröm: „Teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon” (Zsolt 16:11). Tudom, hogy bármit is tapasztalok, bárhol is vagyok, Isten mindig velem van, segít, hogy bizalommal és reménnyel nézzek szembe az élettel.

3. TEGYÜK ISTEN JELENLÉTÉT VALÓSÁGGÁ ÉLETÜNKBEN!

Isten folyamatosan arra törekszik, hogy kinyilatkoztassa magát nekünk életünk minden területén. Arra biztat, hogy teljes szívvel keressük Őt. Jer 29:12–14-ben azt is elmondja, hogyan: „Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor

meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám. Megtaláltok engem...” Figyeljük meg, hogy két feltevés van: *hívni és keresni*.

4. HÍVJATOK ENGEM!

Eltávolodunk Istentől, amikor olyan dolgok vonják el a figyelmünket, mint a munkahelyi kötelezettségek és a rohanó életmód. A probléma nem nála van, hanem nálunk. Vallhatjuk, hogy Isten közel van hozzánk, ha nem élünk annak bizonyosságában. Beszéljetelek vele mindennap életetek dolgairol! Osszátok meg vele életeteket! Engedjétek, hogy vezessen és megáldjon!

Néhány hete alvási problémáim voltak. Egy bosszantó helyzet játszódott le újra és újra az elmémbe. Nyugalanságomban felkeltem és próbáltam tévét nézni, de folyamatosan egy szelíd hangot hallottam: „Hívjál engem!” Kinyitottam a Bibliámat ApCsel 2:25–26 versénél: „Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbam felől van, hogy meg ne inogjak. Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni.” Békesség és nyugalom töltötte el a lelkemet. Helyzetemet imában feltártam Isten előtt. Jelenléte örömet és reményt hozott nekem (ApCsel 2:28), és hamarosan elaludtam.

5. KERESSETEK ENGEM!

Szorgalmasan kell keresnünk Istent mindennap. Ha csak néhány hetente látnám a feleségemet, vagy csak néhány hetente akarnék vele időt tölteni, akkor nem sok maradna a házasságunkból. Tudomására hozom a hitvestársamnak, hogy gondolkodok rá.

Tudatosan időt tervezek, hogy együtt legyünk. Annak ellenére, hogy már több mint 40 éve házasságban vagyunk, még mindig izgatottan várom, hogy vele legyek és többet tudjak meg róla. Így kell tudatosan keresnünk Istent is. Ha félretesszük a gondjainkat, és időt szánunk arra, hogy Istent keressük, áldottak leszünk, ha megismerjük Őt. „Feltámadásának ereje” (Fil 3:10) átalakít bennünket.

Döntsd el, hogy mindennap keresni fogod Isten jelenlétét! Soha nincs távolabb tőled egy imádságnál!

Megbeszélendő kérdések

1. Gondolj egy olyan esetre, amikor Isten jelenlétét meggyőzően érezted az életedben!
2. Mit tehetsz azért, hogy szándékosan felismerd Isten jelenlétét a mindennapi életedben?
3. Térképezd fel életed magasságait és mélypontjait! Hogyan tapasztaltad meg Isten jelenlétét mind egyikben?

S. Joseph Kidder, a pásztori teológia és a tanítványságtan professzora a Hetednap Adventista Teológiai Szemináriumában, Berrien Springs-ben (Michigan állam, USA)

Tanítványként élni

JOEL OKINDOH

Arra hívtunk, hogy Krisztus tanítványaiként éljünk otthon, a munkahelyen, az iskolában, a piacon és egyéb helyeken. Ő a világ világossága (Jn 1:4). Ha Ő benned él, nyilvánvaló leszel a környezetedben élők számára. Ismereteket nem lehet elrejtetni. Nem lehet magánügy, amit csak te tudsz és Isten. Áldást kell, hogy jelentsen másoknak. „Mesterükhöz hasonlóan a tanítványoknak is a világ világosságává kell lenniük minden korszakban” (*Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 329. o.).

Valamikor régen részt vettem egy presbiter temetésén Kenyában. Felesége és tinédzser gyermekei úgy beszéltek az életéről, hogy az megérintett minden gyászolót. „Az esküvőnkön megfogadta, hogy szeretni fog engem – mondta a feleség. – És igazán szeretett, egészen a haláláig.” Gyermekei megerősítették, hogy ez így volt. Keresztényként és gyülekezeti presbiterként valóban Isten szeretetét példázta házastársa és gyermekei számára. Ezt jelenti tanítványként élni.

A TANÍTVÁNYSÁG MEGHATÁROZÁSA

Általánosságban a tanítvány egy tanár személyes követője. A héberben tanítvány az, aki aktívan utánozza mestere tanítását és életét, aki alkalmazza mindazt, amit megtanult. Krisztus követője számára a nagy kérdés: Mit tenne Jézus az én helyzetemben? Akkor ez az, amit nekem is tennem kell (Fil 3:10–11).

Mindig nagy kihívást jelent, hogy úgy éljek, mint akinek vallom magamat. A körülöttem élő embereknek megerősítésre van szükségük, hogy őszinte, hiteles vagy. A Biblia tele van olyan emberek példájával, akik Jézus igazi tanítványaiént éltek. Követték tanításait és életét.

Istenismereted nem lehet magánügy. Áldást kell, hogy jelentsen másoknak.

Pál arra bátorítja a hívőket, hogy „legyetek a követőim, mint én is követője vagyok a Krisztusnak” (1Kor 11:1). Józsua kijelentette az egész Izrael előtt: „De ha nem tetszik nektek, hogy az Urat szolgáljátok, válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni: akár azokat az isteneiket, akiket atyáitok szolgáltak a folyamon túl, akár az emóriai isteneit, akiknek a földjén laktok. De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!” (Józs 24:15).

EGY BIBLIAI IRÁNYELV

A Szentírás arra hívja a házastársakat, hogy igazi tanítványként éljenek otthonukban. „Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szeretette az egyházat, és önmagát adta érte... a férfiak is szeressék a feleségüket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét, az önmagát szereti. Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogyan Krisztus is az egyházat, minthogy tagjai vagyunk testének” (Ef 5:25–30).

„Ugyanígy, ti asszonyok, engedelmeskedjétek férjetekeknek, hogy ha közülük egyesek nem engedelmeskednek az igének, feleségük magaviselete szavak nélkül is nyerve meg őket, felfigyelve istenfélő és tiszta életeikre” (1Pt 3:1–2).

Ha szülő vagy, a tanítványságod megnyilvánul abban, ahogyan gyermekeidhez viszonyulsz: „Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyellemmel és intéssel” (Ef 6:4).

Ha gyermekként vagy tanítvány, engedelmeskedned kell szüleidnek: „Gyermekek! Engedelmeskedjétek születeknek az Úrban, mert ez a helyes. »Tiszteld apádat és anyádat«: ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, mégpedig ez: »hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön«” (1–3. v.).

Pál azt tanácsolja a fiataloknak, hogy jellemükkel igazolják tanítványságukat: „Senki meg ne vessen ifjúkorod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban” (1Tim 4:12).

Péter apostol arra hívja a lelkészeket és a gyülekezetek vezetőit, hogy igazi tanítványként éljenek: „A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs... hogy legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyerszedségből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak. És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját” (1Pt 5:1–4).

EGY LÉTFONTOSÁGÚ SZÜKSÉGLET

Igazi tanítványként élni létszükséglet. Ezekben az utolsó időkben a gonosz és angyalai fáradhatatlanul azon dolgoznak, hogy a hívőket kényelmes langymelegségben tartsák.

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárok lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek; szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók... Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől!” (1Tim 3:1–5).

Pálhoz hasonlóan, legforróbb vágyad az legyen, hogy megismerd Krisztust, és hasonlóvá válj hozzá: „Hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához, hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra. Nem mintha már elértem volna mind ezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért” (Fil 3:10–14).

Megbeszélendő kérdések

1. Mikor válik valaki Krisztus tanítványává?
2. Lehetséges-e az, hogy megoszsd a világosságot a tőled távolabb élőkkel, miközben kudarcot valasz abban, hogy hirdesd a köztedben élőknek?
3. Mi a Szentlélek szerepe a tanítványságban?

Joel Okindoh, a Hetednap Adventista Egyház Kelet-közép-afrikai Divíziója elnökének asszisztense a kenyai Nairobi közelében él.

Szerda

Tanítvánnyá tevés

Egy komoly elhívás

MIROSLAV M. KIŠ

ROSSZ HELYEN, ROSSZ IDŐBEN

Pénteken, Jézus keresztre feszítésekor találkozunk azzal az emberrel, aki az alcímben említett körülményekkel szembesült. Simon a húsvét ünnepére érkezett Jeruzsálembe az észak-afrikai Ciréné városából, ahol jelentős zsidó közösség élt. Addig a péntek délutánig sosem csatlakozott a Krisztus követőihez, noha feltehetően többször látta Őt és hallott róla. Fiai, Alekszander és Rufusz csodálatos dolgokat meséltek neki erről a lehetséges Messiásról.

Szinte saját akaratán kívül is egyre közelebb került az eseményekhez, aztán egy idő után már nem tudta palástolni a csodálatát és a döbbenetét. Hogy lehetséges ez? Tényleg Ő a názareti Jézus? És ki ítélte Őt kereszthalálra?

Ebben a pillanatban azonban a tolongó tömeg a kereszt súlya alatt földre rogyott Jézus felé taszította Simont. Lukács evangéliuma egyszerűen kijelenti: „Mikor azért elvivék őt, egy Czirénebeli Simont megragadván, ki a mezőről jöve, arra tévék a keresztfát, hogy vigye Jézus után” (Lk 23:26).

De mivel érdemelte ki ezt Simon? Ő csak egy járókelő volt, aki a maga dolgát végezte. A vállaira helyezett kereszt nem az övé volt.

A történetek miatt dühös és felháborodott Simon lassan elindult a kereszt súlya alatt. Mivel rettegett a kegyetlen katonáktól, nem mutathatta ki az érzelmeit, különben őt is keresztre feszítik. Ahogy figyeljük őt, miközben Jézus után halad, a legnagyobb változás tanúi lehetünk. Simon végül elhatározza, hogy a Mester oldalára áll. A lelátóról a küzdőterre lép, nézőből résztvevő lesz. E folyamat eredményeképpen elfogadja Jézust a maga valóságában, mint büntelen Megváltót. Később Simont az antiókhiai gyülekezet egyik oszlopos tagjaként látjuk viszont, ahol a pogányoknak prédikálja Krisztus evangéliumát (Csel 11:19-20; 13:1). Pál üdvözlő szavaiból levonhatjuk a következőt, hogy végül Simon a családjával együtt Rómába költözött: „Köszöntettek Rufust, ki kiválasztott az Úrban, és az ő anyját, aki az enyém is” (Róm 16:13).

Krisztus keresztre feszítésének e rövid jelenete néhány igen értékes tanúval szolgál.

A pénteki események az egyik legkeményebb iskolai osztálytermet mutatják be. Ne gondoljuk, hogy Simon szívesen hordozta Jézus helyett a keresztet. Legalábbis kezdetben nem. Abban a pillanatban senki sem tudta, hogy mi fog bekövetkezni vasárnap. A kereszt terhe alatt minden egyes lépés egyre közelebb hozta annak a sok reménységnek és álomnak az elkerülhetetlen és végleges lezárulását, amit sokan tápláltak Jézus iránt. Azon a péntek délutánon a Mester a kudarc és a közutálat tárgya lett – ezt érezhették főleg hűséges követői. Minél inkább tudatosul ez bennünk, annál könnyebben fogjuk hordozni saját keresztünket, sőt még a ránk kényszerített keresztet is, amelyeknek jelenleg nem ismerjük a célját.

MIT JELENT A TANÍTVÁNYSÁG?

A többségtől eltérően Jézus tanítványai szokatlan kitartásról tesznek bizonyosságot, amikor a földi lét negatív oldalaival szembesülnek. És nem, Isten nem óvja meg őket a gonosz marásától, viszont képessé teszi a látszólagos dolgokon túl meglátniuk a mindenható kezet, amelyben a sorsuk nyugszik. A próba, amin keresztülment Simon, rávilágít napjaink megpróbáltatásaira.

Simonnal együtt tanuljuk meg, hogy a ránk kényszerített kereszt hordozásának szégyene nem is a legnagyobb tragédia. Megtanuljuk észrevenni a gonoszság másik oldalát is, amelyre akkor derül fény, amikor Isten közbelép, és

hatalmával azért sebez meg, hogy meggyógyíthasson, és megadja a növekedést és a győzelmet. Isten még a rosszat is a javunkra fordíthatja. Ezt csak Ő teheti meg, és csak akkor, ha kellően közel kerültünk Hozzá, és elegendő időt töltünk Vele.

A mai tanítványság elsősorban azt követeli meg, hogy megbizonyosodjunk: a keresztény élet külsőségei és szokásai nem akadályoznak meg abban, hogy még közelebb kerüljünk Jézushoz. Az, hogy a múltban Isten győzelmeket adott, vagy hogy a jelenben közbelép az érdeklünkben, még nem elég a jövőre nézve, amikor majd újabb próbák érnek. Simon olyan kegyességgel rendelkezett, amely nem zavarta meg az életét, és megtanult olyan bátorságot kérni, amelyre nekünk is szükségünk van, ha növekedni akarunk. A modern kényelem elérését célzó törekvéseink is azt eredményezhetik, hogy ugyanezt a minimális ellenállást keressük. Az azonnali gyönyörökre törekedve nem akarjuk táplálni az elmét, és nem ápoljuk a lelkünket.

Ám a Mester nem ide akar elvezetni, hanem azt akarja, hogy járjuk ki a próbák iskoláját. Csak így fogjuk kifejleszteni a két legfontosabb tulajdonságot. Elsősorban erőt nyerünk bátran haladni előre, és megállni akkor is, amikor senki sincs mellettünk. Másodszor pedig megtörténhet, hogy a Mester némelyeket a tanítványok közül arra készítet, hogy elegendő erőt nyerjenek ahhoz, hogy másoknak is segítsenek a kereszt hordozásában. Pál apostol így ír erről: „Egymás terhére hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét” (Gal 6:2). *Napjainkban a tanítványság nem csak azt az erőt jelenti, amivel egyedül is meg tudunk állni, hanem azt is, hogy képesek legyünk átvinni a keresztet a testvéreinktől, és segítsünk neki a próbákban.*

A tanítványság azt jelenti, hogy olyan eszköz vagy, amely által Isten megszólíthatja elidegenített gyermekeit, és meghívhatja, hogy térjenek haza.

Másodsorban, amikor Jézus felszólít az evangélium hirdetésére, nem azt várja el, hogy megtérítsük az embereket. A mi feladatunk csupán meghívni, vagy inkább sürgetni az embereket, hogy kövessék Jézust. „Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!” (2Kor 5:20). Megtörténhet, hogy néha keresztelési célszámokat tűzünk ki, vagy hátulról noszogatva próbáljuk megnyerni az embereket az Úrnak. Viszont csak akkor lelhetünk nyugalmat, és bizonyosodhatunk meg arról, hogy Isten a legmegfelelőbb módszerrel rendelkezik, amely által behozza embertársainkat a gyülekezetbe, ha elvégeztük a ránk eső részt, ha életünkkel bemutattuk, hogy kicsoda Ő. (Isten még a leghiteltlenebb katonákat is fel tudja használni erre a célra.) Ő tudja, hogy mikor érkezik el erre a legjobb alkalom. Istennek nincs szüksége a cselszövéseinkre, az agymosási technikáinkra vagy a félelem és a megfélemlítés módszereinek alkalmazásaira. *A tanítványság azt jelenti, hogy olyan eszköz vagy, amely által Isten megszólíthatja elidegenített gyermekeit, és meghívhatja, hogy térjenek haza.*

Harmadsorban pedig Isten arra szólít fel, hogy ne veszítsük szem elől a hatalom megrontó befolyását – különösen akkor, ha intézményesített hatalomról van szó, vagyis, ha a szabályok és a törvények mások sorsának az irányítására jogosítanak fel. Hihetetlenül könnyen jutunk el oda, hogy azt higgyük magunkról, helyet-

tesíthetetlenek vagyunk. Megtörténhet, hogy egyszer csak úgy kezdünk el gondolkodni, mint XIV. Lajos, francia király, aki kijelentette: „*L'état, c'est moi!*” [„Az állam én vagyok”]. Demokratikus társadalomban élve hajlamosak vagyunk a következőképpen gondolkodni: *Én vagyok a többség!* Azonban a keresztény szemléletmód alapján egyedül Jézus nem helyettesíthető. Gyakorta kellene emlékeztetnünk magunkat arra, hogy „Isten műve nélkülünk is halad előre.”

Igaz, hogy sosem fordult meg a fejünkben keresztre feszíteni a testvérünket, vagy megölni a testvérnőnket. De talán ez csak azért van, mert nem rendelkezünk pilátusi felségjogokkal. Úgy gondolom, hogy azok az eszközök, amelyek által kiöntjük magunkból a frusztrációkat és azokat a bűntetéseket, amelyeket készek vagyunk másokra kiszabni, többnyire a hatalmunk kiterjedésével kapcsolatosak, és nem az elkövetett vétkek súlyosságával állnak összefüggésben. Ugyanilyen indulat vezérli a feleségét ütlegető férjet, a fiát bántalmazó édesapát, a titkárnőjét elbocsátó főnököt, a gyanúsítottat halálos ítéleteket mérő rendőrtisztet, a háborút indító legfelső parancsnokot, vagy a Jézust halálra ítélt főpapot.

Éppen ezért, a mai tanítványok fogadják meg Mesterük tanácsát: „Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmasnak rajtuk. De ne így legyen közöttetek!” (Mt 20:25-26).

Negyedsorban pedig a Mester szolgálatában eltérőek a feladatok és a felelőségek. Van, ami nagyobb hírnevet eredményez, és jelentős címekre jogosít fel. Mások viszont meglehet, hogy csak szerény jövedelmet hoznak, vagy egyáltalán nem járnak jövedelemmel, életbiztosítással vagy nyugdíjjal. De ki állíthatja, hogy egy szolgálat nem fontos, ha Jézusnak épp arra van szüksége? Ha választani kell a főpapi (a Generál Konferencia

elnöki) beosztás vagy egy olyan feladat között, amikor egy halálraítéltnak kellene segíteni a kereszt hordozásában (lelki támaszt nyújtani a kivégzése előtt), te mit választanál? Mit választanál, ha Jézus nem elnöki széket, hanem kápláni szolgálatot várna el tőled? Melyik a fontosabb?

Gondoljátok végig: mit érezhetett Simon a hátralevő életében, valahányszor eszébe jutott az a péntek délután? Ő nem kapott magas beosztást. Az útszélen tolongó tömeg szemében az övé volt a legméltatlanabb feladat, miközben volt egy másik valaki, aki épp a főpapi címet viselte. Mégis, valahányszor elmeséljük Jézus élettörténetét, a Simon neve magasabb szinten áll a Kajafásénál. *A tanítványság azt jelenti, hogy kölcsönadod az egyik kezed a Mesternek, amikor Ő egy halálraítélte, egy haldokló, vagy egy AIDS-beteg képében jelenik meg előtted. Mert Jézus nem távozott el teljesen erről a földről. Ő nem hagyott mágunkra. Még mindig szolgálhatjuk Őt, gondoskodva a körülöttünk levő emberekről.*

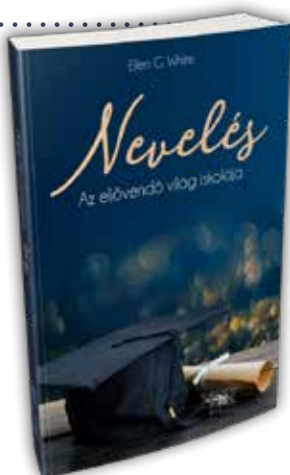
Megbeszélendő kérdések

1. Alekszander és Rufusz beszéltek apjuknak Jézusról. Hogyan beszéljünk az Üdvözítőről a családtagjainknak, hogy ők is kívánják személyesen megismerni Őt?
2. Életünk mely kellemetlen eseményei segítettek még jobban megismernünk Istent?
3. Konkrétan mit tehetünk ezen a héten annak érdekében, hogy a karjainkat „kölcsönadhassuk” az Úrnak?

Miroslav M. Kiš lelkipásztor, az Andrews Egyetem etikatanára és teológiai és filozófiai szemináriumának vezetője volt. 2016-ban, 73 évesen hunyt el szívrohamban. Akadémiai munkásságából 31 évnyi tevékenység után, 2015-ben vonult vissza.

A keresztény család a szeretet uralma alatt

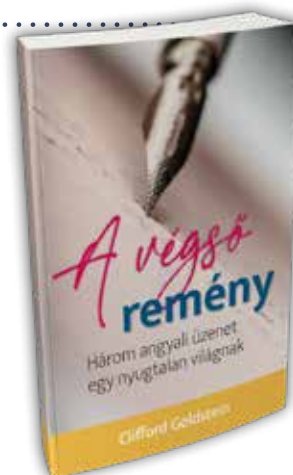
A 2022–2023-as missziós év: a nevelés és a család éve

NEVELÉS
Ellen G. White

GYERMEKNEVELÉS
Ellen G. White

A VÉGSŐ REMÉNY
Clifford Goldstein

„Isten célja a mellettünk felnövő gyermekekkel sokkal szélesebb, mélyebb és magasabb, mint amit korlátozt képzeletünk felfoghatna. Azokat, akik bár a legszerényebb sorban nőttek fel, de hűségesebbnek látott, arra hívta el, hogy a világ vezetői előtt tegyenek bizonyosságot róla. Sok fiatal van ma is, aki úgy nőtt fel, mint annak idején Dániel a szerény júdeai otthonában, mégis törvényhozói testületekben, bírói tárgyalótermekben, királyi udvarokban fog kiállni mint a királyok Királyának tanúja. Isten sokakat hív el nagyon széleskörű szolgálatra. Az egész világon kitarul az emberek szíve az evangélium előtt... A világ minden szegletéből büntől sújtott

emberek sokasága kiált a szeretet Istenének ismerete után. Milliók és milliók vannak, akik sosem halottak Istenről és szeretetéről, amely Krisztusban vált nyilvánvalóvá. Nekik is joguk van ehhez az ismerethez. Ők is ugyanolyan részre jogosultak a Megváltó kegyelméből, mint mi. Rajtunk múlik – és gyermekeinken, akikkel mi megosztjuk azt –, hogy válaszoljunk kiáltásukra. Minden családban, minden iskolában, minden szülőhöz, tanárhoz és gyerekhez hangzik a kérdés, amely egykor Eszterhez szólt Izrael történetének egy jelentős válsághelyzetében: *...ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra (Esz 4:14)?*” (Ellen G. White, *Nevelés*, 262. o.)

A család – iskola a menny számára
A CSOMAG ÁRA: 30 lej

MEGRENDELÉSEIKKEL FORDULJANAK LELKIPÁSZTORUKHOZ,
VAGY AZ EGYHÁZTERÜLET KIADVÁNY OSZTÁLYÁNAK IGAZGATÓJÁHOZ.

„**H**asonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet” (Mt 13:44).

EMBERI ÉRVELÉSEK

Csodálatos dolog Krisztus tanítványának lenni, de nincs ingyen. Egyesek megkérdezik: Miért kell Jézus követésének bármibe is kerülni? Pontosan mit is kell fizetnünk azért, hogy az Ő követői legyünk? Nem elég gazdag Isten, hogy gondoskodjon rólunk, és megengedje, hogy ingyen kövessük Őt? Minden az Ő tulajdona (Zsolt 50:10), ezért megérthetné a helyzetünket, és elfogadhatna úgy, ahogy vagyunk. Mások meg azt mondják: „Én fizetek, te pedig gondoskodj rólam!” Ebben az esetben Isten engedelmeskedne nekik, mert ők diktálják a szabályokat.

Bármilyen érveid legyenek is Jézus követésének árával kapcsolatosan, egy biztos: neki nincs szüksége a pénzedre. Jézus azt akarja, hogy „a saját vérével megtisztítson és kimondhatatlan szeretetével megváltson. És az emberek mégis nehéznek tartják, hogy mindent feladjanak” (*Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 35–36. o.).

JÉZUS TANÍTÁSA

Jézus földi szolgálatát az jellemezte, hogy az evangéliummal megérintette az emberek szívét, és megváltottatta őket Isten országának normái szerint. A példázatok célja az volt, hogy a mennyei valóságot földi nyelven tárják fel, hogy

még a hétköznapi emberek is megragadhassanak valamit az örök értékekből. Így Jézus szemléltető tanításában kifejtette, hogy ha követni akarsz Őt, és a tanítványa akarsz lenni, meg kell fizetned az árát.

Máté evangéliuma 13. fejezetének hét példázata közül kettő kifejezetten a tanítványság áráról beszél. Az elrejtett kincs (44. v.) és a drágagyöngy példázatában (45–46. v.) Jézus bemutatta a mennyek országának értékét, amely elérhető mindenki számára, aki arra vágyik. Amikor valami értékes dologra találunk, mindent eladunk, amink van, és semmit sem sajnálunk, csak hogy a mienk legyen. Amikor felfedezzük, hogy Isten mindennél jobban szeret bennünket, és az örök élet, amelyet Ő ad, a mienk lehet, mindenről lemondunk, hogy megkapjuk ezt az életet.

BIBLIAI PÉLDÁK

A 12 tanítvány elhagyta megélhetését és családját azért, hogy a Mes-

A tanítványság ára

ANNA GALENIECE

Azzal, hogy megtalálsz az elrejtett kincset vagy a drágagyöngyöt, megtalálsz azt, amire bensődben a legjobban vágysz: a megújult szívet, amely hűséges Istenhez.

tert kövesse. Péter érdeklődésére egy ilyen nagy áldozathozatal hasznáról Jézus ezt válaszolta: „És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevéért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet” (Mt 19:29). Bár az ár nagy, Krisztus nem azt várja el, hogy megvesd családtagjaidat, bár lehet, hogy ellentétbe fogsz kerülni velük. A hangsúly itt a sorrenden van. A tanítványainak jobban kell szeretniük Őt, mint a rokonokat, tulajdonát, vállalkozást vagy bármi mást. Semmi sem árnyékolhatja be az Isten iránti szeretetünket.

Péter döntése, hogy az Urat követi és másokat is erre bátorít, nem csupán az Isten iránti szeretetéről és odaszánásáról tanúskodik (Jn 21:17), hanem a Krisztusért vállalt áldozatkészségéről is (ApCsel 5:40–41; 12:4), amely fejjel lefelé való keresztre feszítésében csúcspontba jutott. Sok szép pillanata volt az életben, mint például felesége teljes tá-

mogatása (1Kor 9:5), annak megtapasztalása, hogy sokan Istenhez fordultak (ApCsel 2:38, 41) és az örök élet ígérete (1Pt 1:3–9).

A samáriai asszony a kútnál meghozott döntéséért, hogy követi Jézust, azzal fizetett, hogy életének sötét oldala nyilvánosságra került (Jn 4). Az, hogy öt férje volt és most egy másik férfival élt, elég indok volt arra, hogy elkerülje a találkozást más asszonyokkal, akik vízért jöttek a kútra. Ez lehetett az oka annak, hogy a nap legforróbb óráiban jött vizet meríteni. Jézus számára azonban ez egy lehetőség volt, hogy találkozzon vele és életét jóra változtassa. Miután a Megváltóval beszélt, az asszony, aki eddig bujkált honfitársai elől, most hozzájuk futott, és ezt mondta: „Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem” (29. v.).

A Krisztussal való találkozás örök igazságot nyilatkoztatott ki egy éhező lélek számára és új megjelenést és arckifejezést kölcsönzött neki (lásd: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 150. o.). Az asszony sosem bánta meg azt az árat, amit bűnös életének feladásával fizetett. Jézus újjászületett követőjévé és misszionáriusává vált. Ennek az asszonynak a megtérése ajtót nyitott Krisztus számára, hogy a samaritánusoknak szolgálhasson (39–42. v.). Az igazi tanítványság sokba kerül, mert elítéli a bűnt, és hasznos, mert megigazítja a bűnöst.

Lukács hasonló történetet jegyez fel Zákus megtéréséről (Lk 19). Mindenki gyűlölte ezt a fővámszedőt, aki becsapta az embereket, és saját honfitársai kárán gazdagodott meg. Mivel hallott Jézusról és csodátevő hatalmáról, Zákus elment meghallgatni Őt. Jézus szeretete meggyőzte őt, ahogyan elrejtőzködve ült a fügefán. Erőt vett rajta saját méltatlanságának érzete.

A Szentlélek megérintette a lelkét és arra készítette, hogy abbahagyja

becstelen cselekedeteit. Miközben ez a tapasztalat Zákusnak földi vagyonába került, örömmel nyitotta meg szívét Krisztus szeretete előtt. Őszinte bűnbánata életének teljes átalakulásához vezetett. Elveszítette földi értékeit, de békét, családot és örök életet nyert (9. v.). Ellen White azt mondja, hogy „akkor jön el a lélek üdvössége, amikor elfogadja Krisztust személyes Megváltójának” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 467. o.). Van valami más, ami értékesebb lenne ennél?

KÖVETKEZTETÉS

Azzal, hogy megtalálsz az elrejtett kincset vagy a drágagyöngyöt, megtalálsz azt, amire bensődben a legjobban vágysz: a megújult szívet, amely hűséges Istenhez. Ezért Salamon arra emlékeztet, hogy „minden féltve őrzött dolognál jobban óvd a szívedet, mert onnan indul ki az élet!” (Péld 4:23). A tanítványság ára teljesen ésszerű, ha a beteljesedett életre gondolunk itt, a Krisztusért való szenvedéssel együtt (Fil 1:29), és az örök életre általa odaát. Nincs ennél jobb üzlet. Válaszd azt, hogy árat fizetsz! Válaszd Istent!

Megbeszélendő kérdések

1. Mi a legnagyobb kincsed?
2. Mi az, ami még mindig közéd és Isten közé áll?
3. Hogyan engedheted meg a Szentléleknek, hogy átforgja életedet?
4. Mi számodra a tanítványság ára?

Anna Galeniece a kápláni tanulmányok docense az Andrews Egyetemen, Berrien Springs-ben (Michigan, Egyesült Államok). Emellett a főiskola kápláni tanulmányi központja igazgatójaként is tevékenykedik.

A tanítványság öröme

DWAIN N. ESMOND

Péter, a szókimondó, magabiztos tanítvány volt az, aki az egész Szentírás talán egyik legjobb kérdését tette fel. A Péter kérdését megelőző versekben Jézus egy gazdag fiatalember kérdésére válaszolt, aki ezt kérdezte: „Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” (Mt 19:16).

Miután Jézus felsorolt néhányat a parancsolatok közül, hogy a fiatal előljáró elgondolkodjon rajtuk, egy mélyebb lelki gyengeséget fedezett fel: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsened lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem” (21. v.). Aztán a 22. vers megörökíti az egyik legszomorúbb sírfeliratot, amit valaha is írtak egy halva született tanítványról: „Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.”

Ellen White megrendítő kommentárt írt erről a sorsdöntő válaszról. Érdemes figyelmesen elolvasni: „Ha megismerte volna a felajánlott ajándék értékét, gyorsan felsorakozott volna Krisztus követői közé. A zsidók tekintélyes tanácsának tagja volt, és Sátán kecssegető jövőbeli kilátásokkal kísértette. Kívánta a menynei kincset, de a gazdagsága által nyújtott ideiglenes előnyöket is. Sajnálta, hogy ez a feltétel egyáltalán létezik. Örök életre vágyott, de nem volt hajlandó ezért áldozatot hozni. Az örök élet ára túl nagynek tűnt, szomorúan távozott, »mert nagy vagyona volt«” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 438. o.).

Ahogy az elszomorodott ifjú odébb állt, Jézus a tanítványaihoz fordult, és olyan dolgot mondott, ami még most is sokkol bennünket, két évezred után is: „Bizony, mondom néktek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába. Sőt azt is mondom nektek: Könnyebb a tevének a tű fokán át-

menni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni” (23–24. v.). „Akkor ki üdvözülhet?” – kérdezték a tanítványok? (25. v.). És ekkor volt az, hogy az elvörösödött arcú Péter bátorkodott megkérdezni: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?” (27. v.).

MI EBBEN AZ ÜZENET SZÁMUNKRA?

Hibáztathatjuk Pétert egy ilyen kérdés feltevéséért? Jézus gyakran beszélt a tanítványság áráról, ahogyan Mt 16:24-ben is tette, amikor kijelentette: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztségét, és kövessen engem.” Ismerjük a tanítványság árát, de megéri? A válasz határozott IGEN. Itt van öt olyan értékes örömforrás, amelyben azok részesednek, akik hajlandóak belevetni magukat a Jézussal való tanítványságba. „A tanítványság annak a folyamata, hogy hasonlóvá válunk Jézushoz a vele töltött idő által” (*Életre váltott hit*. Budapest, 2021, Advent Kiadó, 17. o.).

A CÉLTUDATOS ÉLET ÖRÖME

Mt 16:25-ben Jézus merész jövődőlést mond minden tanítványról, aki

Aki elveszti az életét Krisztusért, megtalálja azt.

úgy dönt, hogy követi Őt: „Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét értem, megtalálja.” Van szomorúbb dolog az életben, mint az, hogy soha nem találod meg életed értelmét, amiért teremtettél? Jézus itt azt ígéri, hogy mindazok, akik neki adják életüket, megtalálják azt az életet, amely nekik lett tervezve, aminek egy része az, hogy „emberhalászok” legyünk (Mt 4:19). A céltudatos élet örömteli élet.

A FELTÉTEL NÉLKÜLI ELFOGADÁS ÖRÖME

Az egyik dolog, amit a legjobban szeretek a szüleimben, hogy hajlandóak elfogadni és szeretni engem, még akkor is, ha csalódást okozok nekik. Bármilyen nagyszerűek is, az ő elfogadásuk nem mérhető össze a Jézuséval. Jézus kijelenti: „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm

el” (Jn 6:37). Érezted-e már a „Gyere, ahogy vagy!” jézusi, feltétel nélküli elfogadást? A Jézussal való tanítványság megváltoztat téged, de csak azután, hogy Ő feltétel nélkül elfogad.

A JÉZUSSAL ÉS ISTENNEL VALÓ BARÁTSÁG ÖRÖME

A Jézussal való barátság által barátságra lépünk a világmindenség Istenével, és ez a barátság előnyökkel jár: „Többé nem mondalak titeket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek” (Jn 15:15). A világmindenség minden bölcsessége és hatalma rendelkezésére áll minden tanítványnak, aki barátságra lép vele. Ez az az öröm, amely békességet hoz sok gondterhelt tanítványnak.

A GYÓGYÍTÓ NYUGALOM ÉS HELYREÁLLÍTÁS ÖRÖME

A járványok és veszélyek világában ez az öröm önmagában megéri a Jézussal való járás árát. Erre bátorít bennünket: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11:28). Jézus felajánlja nekünk az Ő akaratának igáját a bűn lesújtó és megnyomorító igája helyett. Ezt ígéri: „Megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű” (28–29. v.).

Erről a gyönyörű ígéretről Ellen White a következőt mondja: „Az Úr sohasem becsüli föl tévesen örökségét. Megméri az embert, akin munkálkodik. Amikor alávetik magukat igájának, amikor föladják a küzdelmet, mely semmiben sem vált javukra, sem Isten ügye számára, akkor békét és nyugalmat találnak. Amikor megértik gyöngeségüket, hiányosságukat, akkor örömmel fogják teljesíteni Isten akaratát” (*Review and Herald*. 1900. okt. 23.).

Minden igaz tanítvány örökké uralkodni fog vele, aki az Ő képére és hasonlatosságára formált bennünket.

AZ ÖRÖK ÉLET ÖRÖME, ÉS AMI MÉG ENNÉL IS TÖBB

Jézus válaszolt Péter kérdésére, és az Ő válasza mindannyiunk legnagyobb örömét jelenti. Hadd biztossalak róla, mondta Jézus: „Akik követek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel tizenkét törzse felett. És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet” (Mt 19:28–29). Nemsokára, egy napon, minden igaz tanítvány örökké uralkodni fog vele, aki az Ő képére és hasonlatosságára formált bennünket. Ez egy kimondhatatlan és dicsőséges öröm (1Pt 1:8).

Megbeszélendő kérdések

1. Miben tudsz azonosulni a gazdag ifjúval?
2. Hoztál-e már áldozatot Jézusért, és tapasztaltál már áldást ennek eredményeként?
3. Gondoltál már úgy az önmegtagadásra, mint örömteli élményre?

Dwain N. Esmond felszentelt lelkész, író és szerkesztő. Jelenleg a White-hagyaték (Ellen G. White Estate, Inc.) társigazgatója/szerkesztője, ahol a White-hagyatékmal kapcsolatos tartalmak előkészítésében és közzétételében segít.

Második szombat délelőtt

Az igazi tanítványság bizonyítéka

ELLEN G. WHITE

Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete” – mondta Jézus (Jn 15:8). Isten általunk akarja kinyilvánítani saját lényének szentségét, a jóakaratot és az irgalmasságot, mégsem azt parancsolja, hogy a gyümölcsstermésért munkálkodjunk. Jézus csak azt mondja, hogy maradjunk Őbenne. „Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok és meglesz az néktek” (Jn 15:7). Isten szava az, amely által Krisztus az Őt követőkben marad.

Ez ugyanaz az életadó egyesülés, kapcsolat, amit Jézus testének az évésével és vérének az ivásával is jelképezett. Krisztus szavai: lélek és élet. Ha befogadjuk Krisztus szavait, a Szőlőtő életét fogadjuk be. Nemcsak kenyérrel élünk, „hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4:4). Krisztus élete bennünk is ugyanazt a gyümölcsöt termi, ami Őbenne látható volt. Krisztusban élve, Krisztus által támogatva, táplálékunkat Krisztustól szerezve, Krisztus életéhez hasonló gyümölcsöket terem a mi életünk is.

Tanítványaival való utolsó találkozása alkalmával Krisztus azt a nagy kívánságát fejezte ki, hogy úgy szeressék egymást, ahogy ő szerette őket. „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket” (Jn 15:12). Amikor egyedül volt a tanítványaival a felházban, ez volt a legelső rendelkezése: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást!” (Jn 13:34).

A tanítványok számára új volt ez a parancsolat, mert nem úgy szereték egymást, ahogy Krisztus szerette őket. Krisztus felismerte, hogy új eszmék, elvek és ösztönzések szerint kellene élniük. Az Ő élete és halála útján a szeretet új fogalmát kellett megismerniük. Jézusnak e parancsa új értelmet kapott önfeláldozásának fényében. A kegyelem egész műkö-

dése a szeretet, az önmegtagadás és az önfeláldozás folyamatos szolgálata. Krisztus földi tartózkodása alatt Isten szeretete áramlott belőle feltartóztathatatlanul. Mindazok, akiket a Szentlélek már átítatott, úgy szeretnek, ahogy Krisztus szeretett. Az az alapelv, amely Krisztus munkálkodását és szeretetét meghatározta, fogja őket is munkájukban irányítani, és szeretetre ösztönözni egymás iránt.

A SZERETET A BIZONYÍTÉK

Ez a szeretet a bizonyítéka tanítványságuknak (Jn 13:35). Amikor az embereket nem a kényszer, vagy az önérték köti egymáshoz, hanem a szeretet, életükben egy olyan befolyás érvényesülése mutatkozik meg, amely felette áll minden emberi befolyásnak. Ahol ez az egység megvan, ott Isten képmása helyre lett állítva az emberben, és szívükben új életelvek gyökereztek meg. Az isteni természet ellenáll a gonosz levegőbeli hatalmaságoknak, és Isten kegyelme legyőzi az ember szívében lakozó önzést.

Ez a szeretet biztosan felgerjeszti Sátán haragját. Krisztus nem valami könnyű életutat jelölt ki tanítványai számára. „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt tinalatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek! Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartottátok, a tiéteket is megtartják majd. De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerték azt, aki küldött engem” (Jn 15:18–21). Nehéz akadályokkal szemben kell továbbvinni és továbbadni az evangéliumot, ellenállás, veszedelem, veszteség és szenvedés közepette. Azok azonban, akik ezt a szolgálatot végzik, Mesterük nyomdokaiban járnak.

ERŐ SÁTÁN LEGYŐZÉSÉHEZ

A Megváltó állandóan látszólagos kudarcra találta szembe magát. Ő, aki az irgalmasság követe volt, látszólag csak keveset tudott elvégezni abból a szolgálatból, hogy embereket emeljen ki és fel ebből a világból, és mentse meg őket. A sátáni erők állandóan azon munkálkodtak, hogy elállják az útját. Krisztust azonban ezek az akadályok nem bántottak el. Ézsaiás prófétával kijelenti: „Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istennél. [...] hogy Izrael hozzá gyűjtessek; hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben, és erősségem az én Istenem!” (Ézs 49:4–5).

Krisztus az, akinek Isten ezt az ígéretet adta: „Így szól az Úr, Izrael megváltója, Szentje a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához [...] Megtartlak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökségeket. Így szólván a foglyoknak: Jöjjetek ki! És azoknak, akik a sötétben ülnek: Lépjetek elő! [...] Nem éheznek, nem szomjúhozhatnak, nem bántja őket déli báb és a nap; mert aki rajtuk könyörült, vezeti őket, és őket vizek forrásaihoz viszi” (Ézs 49:7–10).

Jézus Istennek eme ígéretében bízott, és nem adott Sátánnak semmi esélyt arra, hogy eredményt érjen el. Amikor Krisztusnak megaláztatása végső lépéseit kellett megtennie, és a legmélyebb szomorúság zárta körül a lelkét, ezt mondta tanítványainak: „Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme; és én bennem nincsen semmije” (Jn 14:30). „E világ fejedelme megítéltetett” (Jn 16:21). „Most van e világ kárhoztatása, most vettetik ki a világ fejedelme” (Jn 12:31).

Krisztus profetikusan szemével nyomon követte azokat a jeleneteket, amelyek az utolsó nagy küzdelemben játszódhatnak le. Tudta, hogy amikor majd így kiált fel: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), az egész menny diadalmasan

ujjongani fog. Fülei már felfogták a távoli zenét, a győzelem kiáltásait, amelyek felhangzottak a mennyei udvarokban. Tudta, hogy Sátán birodalmának sorsa eldőlt, és Krisztus nevét hirdeti majd az egész világegyetem.

Krisztus többet tett követőiért, mint amennyit azok kérhettek vagy elgondolhattak. Tudta, hogy még a világ megteremtése előtt Isten örök érvényű határozatot hozott. Ismerte az igazságot, mert felfegyverkezett a Szentlélek mindenhatóságával, és tudta, hogy győzni fog a gonosszal vívott harcában, hogy a vérfoltos zászló diadalmasan fog majd lengeni követői felett. Krisztus tudta, hogy benne bízó tanítványainak az élete épp olyan lesz, mint az Ő élete; meg nem szűnő győzelmek sorozata, amelyek, bár nem látszanak győzelmeknek a földön, de győzelemnek ismernek majd el a mennyben.

AZ ÖVÉHEZ HASONLÓ HIT

„Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen énbenem. E világon nyomorúságotok léssen; de bízzatok: én meggyőztem a világot” (Jn 16:33). Krisztus nem szenvedett kudarcot, nem vesztette el a bátorságát, és követőinek ugyanazt a minden nehézséget elhordozó hitet kell megmutatniuk a világnak. Úgy kell élniük, ahogy Jézus élt, és úgy kell munkálkodniuk, ahogy Jézus munkálkodott, mert Tőle függenek. Bátornak, erősnek és állhatatosnak kell lenniük. Látszólagos akadályok állnak majd útjukban, de az Ő kegyelmével tovább kell menniük.

Panaszkodás helyett Uruk arra szólítja fel őket, hogy győzzék le a nehézségeket. Ne essenek kétségbe, hanem mindig reménykedjenek. Páratlan szeretetének aranyláncával Krisztus Isten trónjához láncolta őket. Krisztus azt akarja, hogy a világmindenségben létező legmagasabb befolyás, amely a legnagyobb hatalom forrásából áramlik, az Őt követőké legyen. Követőinek olyan hatalommal kell bírniuk, amely ellenáll az ördögnek, amelyen sem a föld, sem a halál, sem a pokol nem tud erőt venni, s amely képessé teszi őket arra, hogy mindezen diadalmaskodjanak, ahogy Krisztus is diadalmaskodott.

Krisztus azt akarja, hogy a menny rendje, a kormányzás mennyi terve, a menny isteni összhangja az Ő egyházában ábrázolódjék ki a földön. Így dicsőül meg az Ő népében. Követőin keresztül az Igazságosság Napja ragyog majd el nem homályosuló fényrel a világra. Krisztus sok képességet és áldást adott egyházának, hogy az Ő dicsőségét tökéletesebben sugározzák vissza a világban.

Képességekkel és áldásokkal ajándékozta meg népét, hogy megmutassák kegyelmének gazdagságát, és mintegy tükörképei lehessenek az Ő tökéletességének. A Krisztus igazságosságával felruházott egyház Krisztus tárháza, amelyben irgalmasságának, kegyelmének és szeretetének a gazdagsága kell, hogy láthatóvá legyen teljes és végső bemutatásában, megnyilatkozásában. Krisztus úgy tekint népére, mikor az tisztán és tökéletesen áll előtte, mint megaláztatása

drága jutalmára és dicsősége koronájára. Krisztus a középpont, ahonnan minden dicsőség kisugárzik.

Az Üdvözítő szilárd és reményteljes szavakkal fejezi be tanítványainak adott tanításait és utasításait. Azután lelke terhet tanítványaiért elmondott imádságban önti ki: „Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged: Amiként te hatalmat adtál neki minden testen, hogy örök életet adjon mindennek, amit neki adtál. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17:1–3).

A felolvasás kivonat a *Jézus élete* című könyv 584–588. oldalairól (Budapest, 2010, Advent Kiadó).

A hetednap adventisták hisznek abban, hogy Ellen G. White (1827–1915) több mint 70 éves nyilvános szolgálata során gyakorolta a prófétálás bibliai ajándékát.

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan képviseljük Jézus jellemét a világ előtt?
2. Beszéljétek meg az „úgy élni, ahogyan Ő élt, úgy dolgozni, ahogyan Ő dolgozott” gondolatot. Hogyan befolyásolta Krisztus célja azt, ahogyan élt és dolgozott?
3. Milyen fegyvereket használhatunk a csüggedés és a félelem ellen, amikor kísértéssel szembesülünk?

Üzenet a 2022. évi imaheti adományokkal kapcsolatosan

Az utóbbi évek nagyon nehezek voltak mindannyiunk számára, világunk pedig jelentősen megváltozott körülöttünk: több mint két éve pandémiában élünk, most meg háború is dúl Európában. Adventistákként azonban nem szabad megfedkezünk Jézus szavairól: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, néztek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelget a ti váltságotok” (Lk 21:28).

Micsoda előjog számunkra, hogy tudjuk: olyan Istenünk van, Aki korunk minden zavargása felett áll, Aki bebizonyította szeretetét irántunk, amikor ajándékként felajánlotta Önmagát üdvösségünkért. Ellen G. White ekképpen írt erről: „Milyen nagy ajándékot és boldogságot adott Isten az embernek! Nagylelkűségével – amelyt semmi sem szárnyalhat túl – üdvözíteni akarja az emberek fellázadt fiait, hogy meglássák áldozatának célját, és felismerjék szeretetét” (*Counsels on Stewardship*, 19. o.). Ha gyakran elmélkedünk Isten célján, csodálkozva életünkbe (és mások életébe) történő beavatkozásain, érezni fogjuk ránk áradó nagy áldásait, melyek nyomán hála születik szívünkben Urunk iránt.

Ezt a hálát kifejezésre juttathatjuk imában, közösen énekelhetünk, ugyanakkor különleges hálaadományt is felajánlhatunk. Mielőtt Mózes bemutatta volna a bűnért való

áldozat szabályait (Mózes 3. könyve), utasításokat adott a teljesen égő áldozatokra, az ételáldozatokra és a hálaáldozatokra vonatkozóan. Ez utóbbiak önkéntes adományok voltak. Itt a hívőnek kellett egyedül eldöntenie, hogy szükséges-e az áldozat, és ha igen, milyennek kell annak lennie. Ezek az áldozatok az Isten iránti odaadás és hála kifejezései voltak. Úgy tűnik, Isten számára fontos, hogy a Vele való kapcsolatunk ne a kötelességtudaton, hanem az Iránta érzett hálán és odaadáson alapuljon.

Ellen G. White ekképpen folytatja imént idézett gondolatát: „Elhozzátok az adományaitokat, mert úgy érzitek, hogy semmi, amitek van, nem lehet eléggé jó ahhoz, hogy felajánlássátok Annak, Aki megszülött Fiát áldozta fel értetitek. Az Istent őszintén szerető emberek nem elégszenek meg a csupán formális áldozathozattal. Ők azért hozzák el áldozataikat, hogy általuk támogassák az értékes magot hintő evangéliumi munkásokat.” Első látásra ez a mondat zavarónak, manipulatívnak tűnhet. Annak fényében azonban, amit Isten értünk tett, nekünk szegeződik a kérdés: Mi lesz a válaszuk Isten lépésére? Pál ugyanolyan közvetlen nyelvezetben ír a második korinthusi levelében, amelyben arra kéri az ottani gyülekezet tagjait, hogy vegyenek részt a jeruzsálemi testvérek számára tartott adománygyűjtésen: „Nem parancsképpen

mondok, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szeretetek valódíságát is kipróbáljam” (2Kor 8:8). A gond csak az, hogy valóban és őszintén úgy érezzük-e, hogy ki kell fejeznünk hálánkat mindazért, amit Isten mellett megtapasztalhatunk.

Nagy a missziós kihívás, amivel szembenézünk, úgy regionális, mint globális szinten. Az imaheti adományok célja misszionáriusokat küldeni azokra a területekre, ahol az embereknek még nem volt alkalmuk meghallani az evangélium üzenetét és Jézus közeli visszajövetelének hírért. A Közel-Kelet összlakossága majdnem 600 millió, ebből 2022-ben mindössze 6000-en voltak adventisták. Nagy feladat hárul tehát ránk, következőképpen az Adventista Világegyház részéről összetartó elköteleződésre van szükség. 2021-ben csak 52 misszionárius családot küldhettünk ebbe a régióba. Számos afrikai és indiai területen szintén szükség van a világegyház szolidáris összetartására. „Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába” (Mt 9:38).

Ezúton szeretném megköszönni mindannyiótoknak világmissziót támogató imáitokat és adományaitokat. Nagy Istent szolgálunk, Aki mindig ránk árasztja gazdag áldásait.

Norbert Zens, kincstárnok,
Inter-Európa Divízió (EUD), Bern, Svájc

A large, dark, angular sculpture of a figure in a dynamic pose, set against a stone wall. The sculpture is composed of many sharp, geometric shapes, giving it a fragmented, crystalline appearance. The figure is leaning forward, with its arms extended and its head tilted back. The background is a wall made of irregular, light-colored stones. The ground in the foreground is covered with small, light-colored rocks and some green grass.

Második szombat délután

A tanítványság kihívásai

GEORGE PÎRLITU

Amikor a tanítványságról beszélünk, általában egy folyamat jut eszünkbe, amelyhez legalább két személy szükséges. Valaki, akinek van tapasztalata, képessége és képzettsége tanítani másokat, és egy másik valaki, akinek tanulásra van szüksége. Ez a folyamat kihívást jelent mind a tanítást irányító, mind pedig a tanításban részesülő személy részére. Ez alkalommal meghívlak, elmélkedjünk annak a személynek a kihívásairól, akinek tanulásra van szüksége, vagyis beszéljünk a tanítvány kihívásairól.

E kihívások felfedezéséhez járul hozzá a következő szöveg: „*Ha valaki jöni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem*” (Mt 16:24).

AZ EMBERNEK NEMCSAK JÉZUSHOZ KELL JÖNNIE, HANEM KÖVETNIE KELL ŐT

Fontos megjegyeznünk, hogy Jézus itt nem azt mondja, hogy „*ha valaki Hozzáam akar jöni*”, hanem a következőt: „*ha valaki jöni akar én utánam*”. Jézus értelmezése alapján ez utóbbi többet jelent az előbbinél. Noha munkássága elején Jézus beszélt arról is, hogy az embereknek Hozzá kell jönniük („*aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik*” – Jn 6:35; „*aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem*” – Jn 6:37), ez alkalommal azonban az Ő követésére szólít fel. Vajon miért? A Jézushoz járulás jelentheti a megtérést, miközben a Jézus követése a tanítványságot. Jézus azt szeretné, hogy ne csak Hozzá menjünk, hanem kövessük Őt, s így legyünk az Ő tanítványai.

Általában könnyebb Jézushoz menni, mint követni Őt. A gazdag ifjú Jézushoz ment, viszont nem volt hajlandó követni Őt. Szinte hasonló módon jövünk Jézushoz, amikor megkelesztelkedünk, házasságot kötünk, és tesszük ezt minden szombatán, minden reggel és este, de utána távozzunk

a jelenlétéből. Krisztus ennél többet vár el. Azt akarja, hogy kövessük Őt, vagyis legyünk a tanítványai. Nem véletlenül jelentette ki: „*Tanuljátok meg Tőlem*”. Akkor tanulunk Tőle, ha követjük Őt.

AZ EMBERNEK KÉT DRÁMAI TAPASZTALATOT KELL ÁTÉLNI, MIELŐTT KÖVETI JÉZUST

Mt 16:24 verséből megérthetjük, hogy nem elég vágyódni Jézus követésére, nem elég óhajtani a tanítványságot. Elengedhetetlenül fontos, hogy az ember „tagadja meg magát” és „vegye fel az ő keresztyét”. Csak miután átélte ezt a két tapasztalatot, követheti Őt. Ez az Isten által tőlünk elvárt két tapasztalat mélységes megtérést és állandó megalázkodást jelent, mivel az önmegtagadás jelenti a megtérést, a kereszthordozása pedig a megalázkodást.

AZ EMBERNEK MEG KELL TAGADNIA ÖNMAGÁT

Ez a ma már nem használatos kifejezés az önmagunkról való lemondást, az Isten akarata iránti engedelmisséget és a Krisztusért élt életet jelenti. Alapjában véve arról van szó, hogy aki az Ő tanítványa akar lenni, többé nem szolgálhat önmagának, saját személyiségének és érdekeinek, különben két úrnak próbál szolgálni, ami lehetetlen.

Lucifer bűne az önimádat volt, ami bűn minden földi halandó életében. Emberi természetünkől kifolyólag hajlamosak vagyunk fontosságot tulajdonítani saját magunknak, és önkéntelenül is önmagunkat szolgáljuk, imádjuk. A testi, megtéretlen ember még Istent sem tekinti feljebbvalónak önmagánál. Hogyan válhatna egy ilyen ember az Ő tanítványává?

Az önmegtagadás legékeesebb szemléltetését a Filippibeliekhez írt levélben találjuk: „*Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő,*

hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig” (Fil 2:6-8).

Az ember igazi megtérés által elérheti át az önmegtagadás drámai tapasztalatát, ami ha nem egyszeri eset, hanem naponkénti megtapasztalás, akkor követheti Jézust.

AZ EMBERNEK HORDOZNIA KELL A KERESZTET

A keresztrómai kivégzőeszköz volt. Amikor Jézus kijelentette, hogy „*vegye fel az ő keresztyét*”, lényegében az akkori gyakorlatokat tartotta szem előtt, melyek szerint az elítélt magavitte a keresztyét a vesztőhelyre. Erről írt Ellen G. White is: „*A keresztfoglalma Róma hatalmához kapcsolódott. A legkegyetlenebb, legmegalázóbb halálnem eszköze volt. A legaljasabb gonosztevőknek kellett maguknak vinniük a keresztet a kivégzés színhelyére, s gyakran, amikor vállukra akarták helyezni, kétségbeesett erőfeszítéssel tiltakoztak, míg megtörték őket, s a kínzóeszközt rájuk kötözték. Jézus azt parancsolta követőinek, hogy vegyék föl keresztyüket, és hordozzák Őutána*” (Jézus élete, 416. o.).

Amikor Jézus a haláláról beszélt, Péter a következő szavakkal dorgálta Őt: „*Nem eshetik ez meg te véled*” (Mt 16:22). A tanítvány önkéntelenül is meg akarta győzni Jézust arról, hogy tegyen le a megváltási tervről, mely a kereszthordozására szólította fel a Megváltót. A „*vegye fel az ő keresztyét*” kifejezés nem annyira az apró nehézségekre és akadályokra utal, amelyekkel a tanítványoknak szembesülniük kell, hanem inkább arra, hogy még a halál felvállalására is készen kell állniuk. Érdemes megjegyezni, hogy szinte az összes tanítvány „felvette az ő keresztyét”, vagyis vértanúhalált halt.

Amennyiben Jézus e kijelentése azt jelenti, hogy akár a halált is vállal-

Annál jobban megértjük a Mestert, és követhetjük Őt, minél inkább növekszik a Tőle való függőségünk, és átéljük az önmegtagadás és a kereszt viselésének tapasztalatát.

nunk kell, mit mondhatunk magunkról, hiszen gyakran a tanítványság „apró” feladatainak elvégzésétől is ódzkodunk?

A LEGNAGYOBB KIHÍVÁS – A TANÍTVÁNYNAK MEG KELL ÉRTENIE MESTERÉT

Jézus kijelentését – „Ha valaki jöni akar énutánam” – a szövegkörnyezet alapján kell értelmeznünk, ahol elhangzik Jézus kérdése a tanítványokhoz: „Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?” (Mt 16:13).

Péter mesterien megfogalmazott válasza után – „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (Mt 16:16) – első alkalommal „kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvedni a vének-től és a főpapoktól és az írástudóktól, és megölelni, és harmadnapon föltámadni” (Mt 16:21).

Noha Jézus határozottan beszélt arról, hogy szenvedései a halálában majd a feltámadásában fognak a tetőpontra hágni, Péter mégis csak a halál gondolatát jegyezte meg, és figyelmét elkerülte a feltámadás. „És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled” (Mt 16:22). Ilyen sötét

jövőt nem volt hajlandó elfogadni Jézusra vonatkozóan, Akiről korábban ő maga jelentette ki, hogy Ő „Krisztus, az élő Istennek Fia.”

Meglepő, hogy Péter csak részben fogta fel Jézus kijelentésének értelmét, és csak a halállal kapcsolatos dolgokat jegyezte meg. Azt sem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy annak a népnek a nagy része, amelyhez Péter is tartozott, hitt a feltámadásban, és várta azt. Mindezek mellett Péter és a többi tanítvány is a halál gondolatával maradt, nem pedig a feltámadásával.

Jézus két fontos kijelentéssel sietett a segítségükre: „Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival” (Mt 16:27); és „Bizony mondom néktek: Azok között, akik itt állanak, vannak némelyek, akik nem kóstolják meg a halált, amíg meg nem látják az embernek Fiát eljőni az ő országában” (Mt 16:28). Mindezek mellett sem Péter, sem a többi tanítvány nem figyelt fel a feltámadás gondolatára és mindarra, amit a feltámadás eredményezhet. Ellen G. White feljegyzi: „A tanítványok azonban nem értették meg szavait. A dicsőség túlságosan messzinek tűnt. Szemük a közelebbi dolgokra figyelt, a földi életre, a szegénységre, megaláztatásra, szenvedésre” (Jézus élete, 417. o.).

Miért nem hallották meg Péter fülei a feltámadás gondolatát? Hogyan történhetett, hogy egyik tanítvány sem hallotta meg Jézus kijelentésének e részletét? Ellen G. White így ír erről: „Le kell mondaniuk a Messiás országáról alkotott ragyogó várakozásaikról? Nem fogják látni urukat Dávid trónján megdicsőülni? Lehetséges, hogy Krisztusnak szerény, hontalan vándorként kell élnie, akit megvetnek, elutasítanak, és halálra adnak?” (Jézus élete, 417. o.).

Annyira lefoglalta őket saját jövőjük, hogy inkább egy csodára vártak. „Nem mertek kifogást emelni Krisztusnál, de egymás között szomorú hangon

tárgyalták, milyen jövő vár rájuk. Kétségeik között is ragaszkodtak a gondolat-hoz, hogy valamilyen előre nem látható körülmény elháríthatja az Urukra váró sorsot” (Jézus élete, 418. o.).

Tanúi lehetünk tehát a tervezgetések, a gondolatok és az érzelmek összefonódásának. Egyfelől szerették Jézust, és nem akarták, hogy bármi történjen Vele, másfelől pedig önmagukat is szerették. A Jézus által megalapítandó földi királysággal kapcsolatos elvárásaik és betöltendő magas pozíciójuk gondolata volt az ok, amiért nem értették meg Jézus szavait. Menynyi minden másképpen alakulhatott volna Krisztus szenvedéseinek napjai során egészen a feltámadásáig, ha Péter és a többi tanítvány felfogták volna Jézus szavaiból a feltámadás valóságát!

A tanítványok által átélt félreértés fájdalmas tapasztalata jelenti minden idők tanítványai számára a legnagyobb kihívást. Kihívást jelentett Keresztelő János, József, Mózes és számos pátriárka, próféta számára, és kihívás számunkra is.

KÖVETKEZTETÉS

Annál nagyobb eséllyel értjük meg a Mester szavait, és követhetjük Őt, minél inkább Tőle tesszük függővé az életünket, ha megtagadjuk önmagunkat és hordozzuk a keresztet. Erre segísen meg bennünket Isten!

Megbeszélendő kérdések

1. Mi könnyebb: Hozzá jönni vagy követni Őt?
2. Gyakorlatilag mit jelent az önmegtagadás és a kereszt viselése?
3. Mit tehetünk annak érdekében, hogy tanítványokként megérthessük a Mester szavait?

Georgel Pîrlitu, a Romániai Unió titkára

Én elmegyek!

CHARLES MILLS

Az egész világ

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében” (Mt 28:19).

Sarah az ablakon keresztül figyelte a gépkocsijuk mellett elhaladó autókat. Komoly gondolatok jártak a fejében: *Mit tehetnék, hiszen olyan sok ember van, és én csak egy kislány vagyok?*

Épp ekkor érkezett meg az édesapja, beült a vezetői ülésbe, és a vásárolt dolgokkal teli szatyrot Sarah mellé helyezte, majd bekapcsolta a biztonsági övet.

– Mit szólsz egy jó adag párolt zöldséghez? – kérdezte mosolyogva. – Anya kért, hogy vásároljak sárgarépat, borsót és brokkolit, és én máris az ízletes ételre és a frissen sült kenyérre gondoltam. Ráadásul vásároltam almát és banánt is.

Beindította az autót, és elindultak. Sarah is elmosolyodott.

– Én is szeretem a párolt zöldséget – jelentette ki halkán, majd az ablak felé fordulva ismét az elhaladó autókat és az embereket bámulta.

– Minden rendben? – kérdezte az édesapja. – Komolynak tűnsz. Beszédesebb szoktál lenni.

– Jól vagyok, csak egyszerűen nem értem...

– Mit nem értesz?

A kislány az édesapjára nézett.

– A múlt szombaton a prédikációban azt hallottam, hogy hirdetniük kell Isten szerezését minden embernek. Emlékszel? A prédikátor a következőket mondta: „Menjetek el az egész világra!” De hát én csak egy kislány vagyok. Hogy tehetnék eleget ennek a feladatnak?

Az édesapja jóváhagyóan bólogatott.

– Igazad van. Elég nagy ez a világ, és több milliárd ember él a földön. Az emberek rohannak, keményen dolgoznak, próbálnak életben maradni, betegségekkel küzdenek, próbálják megvédeni magukat és a családjaikat a bajtól. Ilyen körülmények között mit tehetnénk?

Ekkor hirtelen leállította az autót az útszélen, majd kiszállt és ezt mondta:

– Nemsokára visszajövök.

Sarah annyit látott, hogy az édesapja fogja az almával telt tasakot, és odaszalad egy járdán álldogáló férfihoz, aki egy papírlapot tart a kezében, a következő felirattal:

„Éhes vagyok. Kérem, segítsenek!”

Néhány perccel később újból megálltak az út szélén. Az édesapja ekkor egy kerekesszékes hölgynek segített biztonságban átjutni az úttesten. Mielőtt visszaült az autóba, még rámosolygott egy komor ábrázatú férfira, aki az egyik padon ült. Az illető visszamosolygott és integetett.

Amikor az édesapja újból beült az autóba, már Sarah is szélesen mosolygott.

– Végre megértettem! – lelkesedett. – A világ a körülöttünk levő embereket is jelenti, ugye? Tehát, segítséget nyújthatok a közelemben levő embereknek is.

– És tudod, hogy mi passzol leginkább a szeretetteljes szolgálathoz? – kérdezte sokat sejtető mosollyal az édesapja.

Apa és lánya szinte egyszerre mondták ki:

– A párolt zöldség!

ÚTRAVALÓ

Ezen a héten készíts egy listát azokkal a módszerekkel, amelyek által segíthetsz embertársaidnak, és igyekezz megosztani velük Isten szeretetét! Ne feledd, hogy nincs túlságosan apró jó cselekedet! A rászoruló világában minden apróság óriási dolognak számít!

Emberhalászat

„És monda nékik: Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok” (Mt 4:19).

– Tanítvány akarok lenni! – jelentette ki Sarah vacsora közben.

Apa és anya kanalai egyszerűen megálltak a levegőben.

– Rendben van! – hagyta helyben végül az édesapa.

– Ez jó hír! – mondta az édesanyja is mosolyogva.

Frissen sült kenyér és párolt zöldség illata töltötte be a konyhát, miközben a család vidáman vacsorázott. A szülők tudták, hogy amikor a lányuk egy ilyen kijelentéssel áll elő, már előre megfontolta a dolgot, és biztosan valami jelentős esemény következik.

– Mi lenne, ha a tanítványságot a vacsora után kezdenéd el? Nem szeretném, hogy kihűljön az étel – javasolta az édesanyja.

Sarah arcára mosoly ült.

– Rendben van! – mondta, majd nagyot harapott a frissen sült, teljes kiőrlésű kenyérből. – De engem annyira lelkesít ez a gondolat.

Az édesapa rákacsintott a feleségére, majd jóváhagyóan bólogatott.

– Az én lányom tanítvány! Ez remek! – mondta vidáman.

Estefelé az édesanyja bement a lány szobájába, és Sarah-t az ágyon találta, amint épp bibliai történeteket olvasott. Pár évvel korábban ő olvasott fel a lányának a képes Bibliából, de most, hála az iskolai tanárok türelmének, a lány is ezeket olvassa.

– Nos, mit csinálnak a tanítványok? – kérdezte, miközben leült a lánya mellé az ágyra.

– Ó, remek dolgokat. Először is mindent megtanul-

nak Jézusról. Aztán elmennek és másoknak is bemutatják, hogy milyen volt az Üdvözítő.

– Ennek örülök.

– És bibliai történeteket mondanak el, mint például ezt – lelkendezett Sarah, miközben felemelte a könyvet. – És segítséget nyújtanak félénk és aggódó embertársaiknak. Néha felkeresik a szegényeket, élelmet visznek nekik, a betegeket pedig orvosi ellátásban részesítik. Sőt, a tanítványok énekelnek Jézusról. Én is ismerem három gyönyörű dalt Jézusról. Ezenkívül a tanítványok még ördögöket is űznek.

– Hogy mit csinálnak? – kérdezte csodálkozva az édesanyja.

– Ne aggódj, anya! – nevette el magát a lány. – Ez nem is olyan félelmetes dolog, mint hinnéd. A szombatiskolában azt tanultuk, hogy ha imádkozol valakiért, akkor a körülötte ólálkodó démonok elmenekülnek. A tanító azt mondta, hogy az ima képes elűzni a harag, a szomorúság és a szégyenérzet démonjait. Hatalmas erő rejlik az imában!

Az édesanyja megsimogatta a lány fejét.

– Nahát! Tanítvány kislányom, én hiszem, hogy Jézus meg fog segíteni téged. Veled tart, bárhová mész, és megtanít arra, amit mondanod és tenned kell. Jó kezekben vagyunk, ha Jézussal munkálkodunk együtt.

Ezzel Sarah is egyetértett.

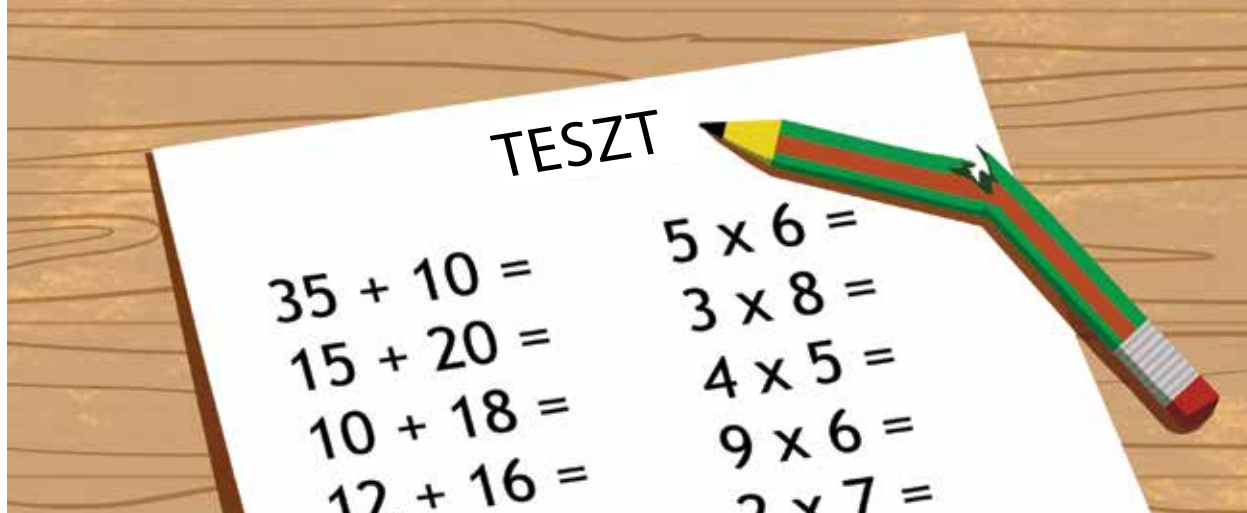
– Ezért is olvasom ki újra ezt a könyvet. Ha már Jézus munkatársa leszek, mindent tudnom kell Róla.

ÚTRAVALÓ

Idézd fel magadban a Jézussal kapcsolatos kedvenc történetedet! Említs három dolgot, amit a leginkább értékeltél Jézusban!

Említs négy módszert, amelyek megvalósítása által még inkább hasonlóná válhatsz Jézushoz, miközben másoknak is bemutatsz az Ő szeretetét?

Gyűlölöm magam!

„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt ti nálatoknál” (Jn 15:18).

Sarah beszállt a családi autóba, és miközben hátradőlt az ülésen, nagyot sóhajtott. Az édesapja fűrkészően nézett rá.

– Mi történt? – kérdezte szelíd hangon. – Nem sikerült a dolgozatod? Tán veszített a kedvenc kosárlabdacsapatod? Netán valaki rosszul bánt veled?

Sarah az iskolabusz felé igyekvő diáktársait követte a tekintetével.

- Nem, nem... vagyis... igen – bökte ki végül.
- Szeretnél beszélni róla?
- Én csak egy jó tanítvány akarok lenni.
- Tudom.
- Én csak beszélni akarok másoknak Isten szeretetéről.
- Ezt is tudom.

– Akkor miért van az, hogy amikor figyelmeztettem az egyik osztálytársamat, Petert, hogy nem kellene másolnia a matematika dolgozatírás közben, ráadásul megígértem, hogy segítek neki a tanulásban, ő így reagált: „Hagyj békén! Végezd a dolgodat! Nincs szükségem a segítségedre!”

Majd rövid szünet után így folytatta:

- Ez a fiú gyűlöl engem. Egyszerűen gyűlöl.
- Az édesapja csak pislogott a meglepetéstől.
- Nahát! Ez biztosan fáj neked.
- És a többiek is azt hajtogatják, hogy csak fitogtatni akarom a matematika-tudásomat. Most már ők is gyűlölnek. Szörnyű dolog tanítványnak lenni! – állapította meg szomorúan.

– Elmondhatok neked egy bibliaiszöveget? – kérdezte az édesapja, miközben beindította a motort, és elindultak hazafelé.

– Természetesen! – válaszolta gondolkodás nélkül Sarah.

– „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt ti nálatoknál” – Jn 15:18.

– Ezt ki mondta?

– Jézus.

– Valóban?

– Igen, és a következő szövegben még hozzátette: „Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ.” Jézust is gyűlölték egyesek, amikor segíteni akart rajtuk.

– De miért?

– Hát azért, mert némelyek nem bíznak Isten szeretetében. Azt hiszik, hogy olyan, mint a földi szeretet, ami minden esetben viszonzást vár. Azt gondolják, hogy ha jóságot tanúsítasz irántuk, akkor biztosan vársz valamit cserébe.

– Ez nevetséges. Én csak segíteni akartam Peternek, hogy ne kerüljön bajba.

– Ez azért van, mert te isteni szeretetet tanúsítasz, nem földi szeretetet. Jézus törődött az emberekkel, mert egyszerűen szerette őket, és a javukat akarta. Mégis voltak, akik visszautasították a szeretetét, sőt gyűlölték Őt.

Sarah behunyta a szemét.

– Még sokat kell tanulnom a tanítványságról.

– Ez igaz, de úgy tűnik, hogy Isten máris csodálatos leckékre tanított meg téged. Segít növekedned és fejlődnöd. Ezért hálát kell adnunk neki.

Még ott az autóban köszönetet mondtak az Úrnak.

ÚTRAVALÓ

Válassz ki egy módszert, amely által Jézus segíthet még hűségesebb tanítványnak lenned! Törekedj az őszinteségre!

Világosság

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város” (Mt 5:14).

– Miért nem lettél dühös? – kérdezte Justin Wiclox.

Sarah felemelte a tekintetét a könyvről, és ránézett a mellette álló Justinra.

– Mit mondtál? – kérdezte.

– Miért nem szóltál semmit, amikor Terry alaptalanul megvádolt, hogy megütötte őt, és a tanár azzal büntetett, hogy nem mehetsz ki szünetre? Miért nem lettél dühös?

Sarah hátradőlt a széken.

– Megkérdeztem az édesanyámtól, hogy vajon miért gonoszodik velem Terry. Azt válaszolta, hogy azért ilyen mogorva, mert az édesapja elhagyta a családot. Ezért szomorú és morózus mindenkivel. Lehet, hogy másokat is meg akar szomorítani.

Justin összeráncolta a szemöldökét.

– Jól értem? Téged azért fosztottak meg a szünetről, mert nem akartál bajt okozni annak, aki megbántott?

Sarah vállat vont.

– Hát, igen.

– Meg kellett volna ütnöd őt.

A lány elnevette magát.

– Egy tanítvány nem tesz ilyet.

– Miféle tanítvány? Miről beszélsz?

Sarah mély lélegzetet vett:

– Azt tanultam a gyülekezetben, ahova járok, hogy Jézus tanítványainak kell lennünk. A tanítványság némi esetben azt jelenti, hogy másokat magad elé helyezel, még akkor is, ha hamis dolgokat állítanak rólad. Terry dühös és szomorú, de én nem hibáztatom őt. Ha vitatkoznék vele, vagy ha elárulnám őt, csak még rosszabbul érezné magát. Ezt pedig semmiképp sem akarom.

Justin értetlenül rázta a fejét, miközben az ajtó felé indult.

– Fura egy lány vagy, Sarah. Sok sikert a tanítványságodhoz!

A lány vidáman kuncogott.

– Kösz, Justin, szükségem lesz rá.

Néhány perccel később mintha úgy érezte volna, hogy valaki áll mellette. Amikor felnézett, a tekintete összetalálkozott a Terryével.

– Elnézést kérek! – szólalt meg a fiú. – Bevallottam a tanárnőnek, hogy mit tettem, és utasított, hogy a szünet hátralevő részében nekem kell az osztályban ma-

radnom. Azt üzeni, hogy ha akarsz, kimehetsz az udvarra.

Sarah egy pillanatra elgondolkozott.

– Terry, mit tudsz te a Holdról.

A fiú csodálkozva bámult a lányra.

– A Holdról?

– Igen, én épp a Holdról olvasok, és nem igazán értem, miként befolyásolja az árapály jelenséget. Szerintem te jártas vagy a tudományokban. Elmagyaráznád nekem?

Terry elmosolyodott, majd miután leült Sarah mellé, lelkesen magyarázni kezdett.

– Én nagyon szeretem a Holdat. Nos, ide figyelj, van valami, amit mi gravitációnak hívunk...

És miközben az osztály többi tagja az udvaron játszott, a szomorú fiú és a tanítvány lány a naprendszer titkairól beszélgettek.

ÚTRAVALÓ

Mit gondolsz, hogyan reagálna Jézus tanítványa a következő helyzetekben?

- Az osztályba új tanuló érkezik.
- Egy közelben lakó osztálytárs megbetegszik, ezért elmarad a leckével.
- Valaki gúnyolódik veled a szünetben.

A Szeretet Iskolája

„Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak” (Ef 4:29).

Miller lelkipásztor felemelte a tekintetét a számítógép képernyőjéről, hogy jobban szemügyre vehesse az irodája ajtajában felbukkanó látogatót.

– Üdvözöllek, Sarah! Mi szél hozott ide ezen a gyönyörű szerdai napon?

Sarah levette a hátizsákját, és az ablak melletti bőrfotelbe süppedt.

– Van-e iskolájuk a tanítványoknak? – tette fel a kérdést. – Azt hiszem, szükségem lenne egy-két tanfolyamra.

– Miről szeretnél tanulni?

– Hát arról, hogy miként lehetek még jobb tanítvány. Néha egész jól megy, máskor viszont teljesen összezavarodom, és hibát követek el. Lehet, hogy így csak szégyent hozok Jézusra.

– Nos, úgy tűnik, hogy neked a Szeretet Iskolájába kellene járnod – mondta megértően Wilson lelkész.

– Hová?

– A Szeretet Iskolájába. Ott talál segítséget minden leendő tanítvány.

Sarah érdeklődéssel hajolt előre.

– És hol van ez az iskola?

– Nos, ez az iskola lehet a gyülekezet, a szombatiskola, vagy épp a családot. Én még egy börtönben is részt vettem a Szeretet Iskolájának tanfolyamain.

– Börtönben? – kérdezte csodálkozva Sarah. – Én ezt nem értem.

– Sarah, a Szeretet Iskolája nem egy bizonyos hely, hanem egy bizonyos magatartás. A tanítvány szívében nagyon sok szeretet van, és mindig igyekszik megtalálni a módját e szeretet kifejezésének. Mindig tudni szeretné, miként szolgálhatja még jobban a családot, a baráti kört, az osztálytársakat, sőt még a társadalmat is – mondta mosolyogva a lelkipásztor.

– Tehát, mi is történik abban az iskolában?

– A tanítványok tanulmányozzák a Bibliát, tanulnak egymástól, fejlesztik a személyes képességeiket, amelyek által még sikeresebben meg tudják osztani másokkal Isten szeretetét. Nézd, ez olyan, mint amikor a gitárművész hangszerezen játszik, vagy amikor egy fényképész vagy egy festőművész gyönyörű alkotásokat örökít meg. Én például interneten szoktam könyve-

ket rendelni, amiket aztán a helyi börtön fegyenceinek ajándékozok. A rabok nagyon szeretik ezeket a könyveket. Látod, akkor tanulunk még többet Isten szeretetéről, amikor isteni szeretetet tanúsítunk mások iránt. A felkészülés, a tanulmányozás és a képességeink fejlesztése teszik még hatékonyabbá ezt a munkát. Ha összezavarodunk vagy tévedünk, Jézus szívesen siet a segítségünkre, és helyrehozza a bajt.

Sarah elgondolkozott.

– Ez azt jelenti, hogy Jézus nem szégyell bennünket, csak egyszerűen kijelenti: *Ennek a tanítványnak még több tanulásra van szüksége!*

– Pontosan! Ezért is tanácsolom neked, hogy tölts még több időt az emberek társaságában, bátorítsd őket a közösségi oldalakon, légy tevékeny a gyülekezetben, és fejleszd a talentumaidat. Így válsz a Szeretet Iskolájának tanulóává.

Sarah szélesen mosolygott, miközben az ajtó felé indult.

– Köszönöm, Wilson lelkész! Még ma beiratkozom a Szeretet Iskolájába!

– Rendben, akkor találkozunk az órákon!

ÚTRAVALÓ

Íme, a leckéd a Szeretet Iskolájában! Kariázd be azt a feladatot, amelyeket szeretnéd még ezen a héten teljesíteni.

- **Olvass el egy héten át minden nap egy-egy fejezetet az evangéliumokból (Máté, Márk, Lukács, János)!**
- **Tölts egy órát a természetben, ahol imában kérd Istent, hogy mutassa meg neked egyik csodálatos alkotását!**
- **Fejleszd valamelyik képességedet, tehetségedet, hogy egyre jobban tudd azt használni! Végül pedig mutasd be valakinek!**

Sebhelyek

„Ennek utána senki nékem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak bélyegeit hordozom az én testemben” (Gal 6:17).

– Ez micsoda? – kérdezte Sarah, amikor leült a nagyapája mellé, a kanapéra. Az ebédlő szemközti oldalán a kandalló tüze lobogott, és meleg fényét visszatükrözte a padló.

– Egy ronda sebhely – válaszolta a nagytata. Fölemelte a karját, hogy Sarah jobban láthassa a sebhelyet. – Még akkor szereztem, amikor a rendőrségnél dolgoztam. Valakinek nem tetszett, hogy meg akarom akadályozni egy bűntett elkövetésében, és egyszerűen rám lőtt.

A lány megborzongott.

– Fájdalmas volt?

– Igen, eléggé.

– És mi történt azzal, aki rád lőtt?

– Börtönbe került.

– Biztosan örültél, hogy bezárták.

Az idős férfi tagadólag rázta a fejét.

– Nem igazán. Szomorú voltam, hogy nem segíthetem neki abban, hogy jobb élete legyen.

– De meglótt téged, nagytata! Ez a sebhely is bizonyítja!

– Az igaz, hogy ő húzta meg a ravaszt. De én akkor is szívesebben élek ezzel a sebhellyel szabadon, mint sebhely nélkül a börtönben. Miért, talán te nem?

Sarah jóváhagyóan bólogatott, majd újabb kérdést tett fel:

– Miért bántják a gonosz emberek a jókat? Miért okoznak sebeket?

Az idős férfi összeráncolta a homlokát.

– Feltételezem, hogy a rossz emberek nem kedvelik a jó embereket. Lehet, hogy irigyek rájuk. Talán így gondolkoznak: *A jó ember mellett én még gonoszabbnak látszom. Ezért inkább megbántom őt, hátha belőle is rossz ember lesz. Így már nemcsak én vagyok gonosz.*

– Jézusnak is vannak sebei – szólalt meg halkan Sarah. – A lelkipásztor azt prédikálta, hogy Jézus sebeket visel a kezein és az oldalán. Akkor kapta ezeket a sebeket, amikor a gonosz emberek keresztre szegezték. Eljön majd a nap, amikor én is meg fogom látni ezeket a sebhelyeket.

– Tudom – mondta komoly hangon a nagytata. – Pál apostolt is megostorozták néhányszor, mert Jézus szeretetéről prédikált. Az ő háta is sebhelyes volt.

– És abbahagyta a prédikálást?

– Ó, nem! Még buzgóbban prédikált. Végül így írt erről: „Testemet sebhelyek fedik, de ezek mutatják, hogy a Krisztusé vagyok.” Pál nem szégyellte a sebeit. Ezek jelezték, hogy ő egy igazi tanítvány.

Sarah gondolkodóba esett.

– Én is próbálok tanítvány lenni.

– Tudom – mondta a nagytata. – Néha a tanítványokat megsebzik azok az emberek, akik nem kedvelik a tanítványok prédikálását vagy éneklését. Néha fájdalmas szavak vagy a rosszindulatú bánásmód okozzák ezeket a sebeket. De az igazi tanítvány tudja, hogy a sebhelyek igazolják: ő az isteni szeretetet osztja meg az emberekkel.

– Ó, nagypapa, sajnálom, hogy megsebesültél!

– Nos, ez az ára annak, ha valaki jó rendőr akar lenni.

ÚTRAVALÓ

Karikázd be azt a kijelentést, amelyet szeretnél megvalósítani. (Ne feledd, hogy némelyik választásod azt fogja eredményezni, hogy egyes emberek ki fognak nevetni, és megpróbálnak a szavaikkal vagy a tetteikkel megsebezni!)

Sátán gonosz tetteivel teli élet,

vagy

Isten áldásaival teli élet.

Örök élet Jézussal a mennyországban,

vagy

Rövid földi élet.

Bűntudattal és szégyenérzettel terhelt

lelkiismeret,

vagy

Tiszta és a reménység gondolataival teljes lelkiismeretet.

A hívásra válaszolva

„Örüljetek az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljetek!” (Fil 4:4)

Miller lelkipásztor mosollyal az arcán tekintett végig a gyülekezeten, majd a következő szavakat intézte az egybegyűltekhöz:

– Van-e itt valaki, aki szeretné odaszentelni az életét Jézusnak? Van-e itt valaki, aki szeretne felállni és kijelenteni: „Elhatároztam, hogy Krisztus tanítványa leszek, és követem Őt, bárhová is vezet!”

Sarah és a szülei az első sorban ültek, amikor a lelkipásztor felhívása elhangzott. A lány boldog volt, hiszen ő már néhány hónapja válaszolt erre a felhívásra. Akkor a tanítványságot választotta, és bár néha nehézségekbe ütközött, tudta, hogy helyesen döntött.

Attól a pillanattól kezdve az életében megjelentek a kihívások, de a lehetőségek is. Sarah meghívta néhány iskolatársát a gyülekezeti találkozókra és a zenei programokra. Volt, aki elfogadta a meghívást, így már együtt hallgatták Miller lelkipásztor prédikációit, vagy a különböző tehetségeikkel megáldott előadókat. A fiatal látogatóknak főleg annak a férfinak az előadása tetszett, aki marimbán kísért egy hölgyet, aki énekelt, és ukulele játékával nyugtázta le a hallgatókat.

Ezen az alkalmon iskolatársai közül néhányan a szüleikkel együtt jelen voltak a gyülekezetben, és az orgona játékát hallgatták, miközben Miller lelkipásztor választ várt a felhívására.

Ekkor Sarah mozgolódást érzett a közelből, ami azt jelezte, hogy valaki felállt a helyéről. Azonnal a hang irányába fordult. Nagy meglepetésére Terry volt az, aki korábban annyi bajt okozott neki, és sokszor megszegényítette őt az iskolában. Hazugságokat terjesztett róla, gúnyolta őt, és egyszerűen megnehezítette az életét. Igaz, hogy idővel barátságosabb lett, de múltbeli bánásmódjának következményeit még nem felejtette el teljesen.

És most ez a fiú ott áll a zsúfolásig telt gyülekezet előtt, és ezt mondja: „Szeretnék tanítvány lenni! Át akarom adni az életemet Jézusnak!”

Aztán még néhányan felálltak a helyükről, de őket már nem látta Sarah, mert közben rádöbbsent, hogy éppen őt használta fel Jézus arra, hogy megérintse egy ember szívét. Ilyen örömet és boldogságot még sosem érzett.

Miközben a lelkipásztor imát mondott azokért, akik válaszoltak a felhívására, Sarah szemei megteltek könnyel. A tanítványság megváltoztatta az életét, és úgy érezte, hogy nem is tehet mást ebben az életben, hanem függetlenül attól, ami még előtte van, mindig is Isten szeretetét fogja megosztani mindenkivel, akivel csak találkozik. Ő már örökre tanítvány marad.

A lelkipásztor imájának végén Sarah is egy örömteli „Ámen”-t mondott.

ÚTRAVALÓ

Szeretnél te is tanítvány lenni? Mondd el minden reggel a következő imát:
„Drága Jézus, szeretnék a tanítványod lenni! Taníts, készíts fel és vezess! A Tied vagyok! Ámen!”

Sosincs túl késő

„Szolgálatod örömeinek, sikerének és dicsőségének szüntelen készenlétben kell lennie a Mester hívásának való engedelmességre: »Ímhol vagyok én, küldj engemet!«” (Ellen G. White, *Szemelvények*, 2. köt., 168. o.).

Ellen White hánykolódott álmában. Az álom teljesen valóságosnak tűnt. Fiát, Edsont látta, amint a bárányaival az óceánban fürödnek. A szórakozás annyira elvonta a figyelmüket, hogy nem vették észre, amint egyre távolabb kerülnek a parttól.

Egyre nagyobb hullámok képződtek, és gyors ütemben közeledtek a fiúk csoportjához. A hullámtörés hatalmas robaja rémületbe ejtette Ellent.

– Nincs vesztegetni való időtök! – próbálta túlkialátni a szél, a víz és a hullámok robaját. – Jön az áramlat! Az áramlat!

Ellen tudta, hogy amikor a megtörő hullámok visszaverődnek a partról, magukkal ragadhatják a mit sem sejtő fiatalokat. Biztosan elragadja őket a víz és megfuladnak. Ekkor hirtelen Edson rémült kiáltását hallotta, mire remegve fölriadt.

Ellen White fia azonban már nem volt serdülőkorú. A 43 éves Edson távol élt a szülői háztól, és hányatott sorsa volt. Hibákat követett el, sőt néhányszor eltitkolta valódi helyzetét. Párszor Ellennek óvadékot kellett fizetnie, hogy kihozassa őt a börtönből.

Edson édesapja már nem élt, és két fiútestvére sem. Ez a fiú szembezállt mindennel, amiben az édesanyja hitt, és ezt gyakran hangoztatta is.

Az álom napján Ellen levelet küldött a fiának. Többek között ezt írta neki: „Az áramlat Sátán erejét és a te megátalkodott akaratodat jelképezi.” Majd ismét emlékeztette őt, hogy át kellene adnia az életét Jézusnak.

Ekkor váratlan dolog történt. Edson elfogadta az édesanyja tanácsát. Így válaszolt: *Jelenleg nem vagyok a menny felé vezető úton! Meg kell változnom!*

És megváltozott. Nagyon sok imádkozás után újra szolgálatot vállalt. A *Morning Star* (Hajnalcsillog) nevű kis hajó fedélzetén járta az Egyesült Államok déli részén a Mississippifolyót. A hajón gyülekezetet és iskolát működtetett

a folyó mentén élő afroamerikaiak számára, és hirdette az evangéliumot. A későbbiekben 15 iskola és 1 könyvkiadó megalapításához járult hozzá, hogy a színes bőrű amerikaiak számára könyveket tegyen elérhetővé, továbbá egy szanatóriumot is létesített az orvosi ellátásuk érdekében.

Edson White történetének két nagyon fontos tanulsága van. Elsősorban az, hogy a szülők sose mondjanak le a gyermekükről. Ellen nagyon sok levelet írt neki, és mindig a szeretetéről biztosította őt. Másodsorban pedig sosincs túl késő Jézus tanítványává válni.

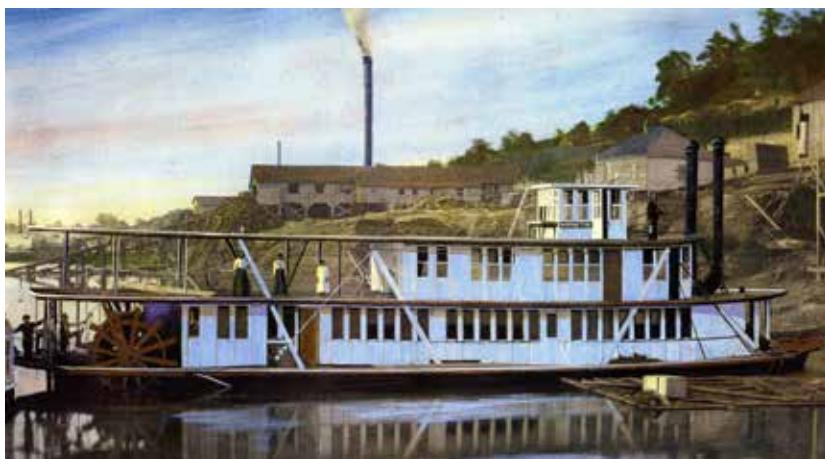
Amikor Edson végül megengedte Jézusnak, hogy a szívébe költözzön, meghallotta az Üdvözítő szavait is: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az Én szeretetemet.” Ekkor már készen állt örömmel kijelenteni: „Elmegyek! Elmegyek!”

Mert így tesznek a tanítványok.

ÚTRAVALÓ

Készen állsz tanítványságot vállalni? Imádkozó lelkülettel fontold meg az alábbi javaslatokat!

- Vállalj önkéntes munkát a helyi szegények konyháján! A táplálék felkínálása mellett ajánld fel a jóságodat is az embereknek!
- Keresd a módját, hogy pénzt gyűjthess az ADRA számára!
- Örvendeztesd meg a lelkipásztorodat azzal, hogy felkínálsz a szolgálatod a gyülekezeti tevékenységekben.
- Írj bátorító levelet a nehézségekkel küzdő embereknek!

A KÖNYV ÁLTALI MISSZIÓ HETE

2022. december 3-10.

NEVELÉS
Ellen G. White

A NAGY KÜZDELEM
Ellen G. White

GYERMEKNEVELÉS
Ellen G. White

REMÉNY A NEHÉZ IDŐKBEN
Mark A. Finley

JÉZUSHOZ VEZETŐ ÚT
Ellen G. White

JÓ, HA TUDOD!
Dr. Leonard Azamfire

**ILLEMTAN KERESZTÉNY
GYERMEKEKNEK**
Gianina Constantin

**7 könyv... 7 nap...
A CSOMAG ÁRA: 70 lej**

MEGRENDELÉSEIKKEL FORDULJANAK LEKIPÁSZTORUKHOZ,
VAGY AZ EGYHÁZTERÜLET KIADVÁNY OSZTÁLYÁNAK IGAZGATÓJÁHOZ.

58430